

Petru Tarnavita

CURIERUL ADVENTIST

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE.

CELOR CE BINEVESTESC PACE.

Anul XXVIII. Nr. 12

Februarie 1950

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.

Redacția și Ad-ția, București IV, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116

CUPRINSUL:

1. „Drumuri ocolite” A. M. Ionescu
2. Binevestitori ai păcii I. Bătrâna Voivodeni
3. Srin dreptatea Domnului Hristos D. Florea
4. Neprihănirea noastră
5. Rugăciune și credință Victor Diaconescu
6. Rugă E. Modiga
7. O cămilă prin urechile acului? P. P. Paulini
8. Este sufletul nemuritor dela natură? . Gh. Indricău
9. Sredare I. Băluță
10. Evanghelia Gh. Ciovică
11. Când au fost instituite sărbătorile în
cinstea Maicii Domnului? . . . I. Bătrâna Voivodeni
12. Vieța pe care o trăiese acum
13. Muzica religioasă V. Florescu
14. Ce bine să fac? N. Gheorghită
15. Studii biblice

DIVERSE:

- Să fim sănătoși
- Cugelări pentru ziua Domnului
- Mai multă căldură
- Rugăciunea de dimineață
- Rectificare

„Drumuri ocolite“

(Luca 2, 41—49).

Mă 'napoiam și eu
Ca Iosif, dela Templu.
Inaintam mereu,
Pe drum de-o zi și eu,
Spre satul fără Templu.

Mă 'ndepărtam încet,
De Casa cu lumină,
De glasul de Profet.
Mă 'ndepărtam încet,
De Hrist și de lumină.

Mă 'nstrăinam tăcut,
Vorbind cu-atâtea gânduri...
Prin loc nestrăbătut,
Mă 'ngreunam de lut.
Și nu știam că-s singur.

Inegura furiș.
Se 'nstăpânea 'nserarea.
Alunecam pieziș,
Rânindu mă 'n hățiș.
Cum mă 'ntrista 'nserarea!

Mi-am amintit deodată
De cel mai dulce nume
Pe care l-am uitat:
Copilul minunat!
Și L-am strigat — pe nume.

Vroiam, înspăimântat,
Să-L știu de mine-aproape:
„Copile minunat!
Copile depărtat,
Isuse, vino-aproape!”

Și L-am strigat din nou,
Sbătându-mă de moarte.
Dar se spârgeau în hău,
Chemări fără ecou,
Inchise rugi și moarte.

Prin zile — trei — de chin
M'am înturnat la Templu,
Cu suflet rupt de spini.

Și m'adăsta senin
Copilul sfânt — în Templu!

A. M. Ionescu

Binevestitori ai păcii

În fruntea revistei noastre pot fi cetite cuvintele cele atât de plăcute: „Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc cele bune, ale celor ce binevestesc pacea“. Aceste cuvinte se găsesc scrise în cartea proorocului Isaia, cel care, din cauza numeroaselor lui profeții mesianice, a fost numit evanghelistul Vechiului Testament. Ele sunt un elogiu pe care In-suși Cel Prea Înalt înțelege să-l aducă celor care se ostensc binevestind pacea. De ce folosește Dumnezeu aceste cuvinte de laudă la adresa unor atari oameni? Pentru că El, mai mult ca orice, iubește pacea. Dumnezeu dorește ca atât indivizii cât și națiunile să trăiască în pace. Când s'a născut Domnul Hristos în staulul din Betleem, îngerii au preamărit acest eveniment intonând cântecul cel atât de plăcut: „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui“. De altfel, unul din țelurile urmărite de Domnul Hristos cât a stat aci pe pământ a fost și acela de a sădi

în sufletelor oamenilor simțimântul cel atât de necesar al păcii, căci în Sfânta Scriptură stă scris: „Soarele care răsare din înălțime . . . ne-a cercetat. . . ca să ne îndrepte picioarele pe calea păcii“. (Luca 1, 78—79). Dumnezeu urăște toate faptele rele și, deci, urăște și războaiele. De aceea apostolul Pavel îi numește pe Tatăl nostru ceresc un „Dumnezeu al păcii“. Acelaș inspirat apostol ne dă povața de a căuta pacea, zicând: „Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul“.

Învățătorul divin a poruncit tuturor fiilor oamenilor din toate veacurile și din toate națiunile să trăiască în pace unii cu alții. Nu numai atât. El a făcut din noi, urmașii Săi, soli ai Săi și a pus pe umerii noștri sarcina de a propovădui toate câte le-a poruncit El. Așa fiind, avem datoria de a binevesti oamenilor pacea. Se cuvine, așa dar, ca noi să dăm atenția cuvenită acestei sfinte chemări. Fără preget să fim adevărați crainici ai aceste sublime do-

rințe. Aceasta cu atât mai mult cu cât vrajba și războiul, ca întotdeauna de altfel, își au apărătorii lor. Conflictul armat nu pot aduce nimic bun. Ele au fost întotdeauna de-alungul veacurilor, și vor fi și de aci înainte, un flagel. Războiul însemnează măcel, vărsare de sânge, suferință. Însemnează distrugerea civilizației. Războiul este o nenorocire care nu trebuie dorită de nimeni și că tristul glas al tunurilor trebuie să se considere amuțit pentru totdeauna. Un singur prilej să nu ne scape fără a îndemna pe semenii noștri să urmărească pacea, fără de care nimeni nu va sălășlui în corturile dreptilor. Neîncetat să-i facem luători aminte că nu pot deveni copii ai lui Dumnezeu și nici nu pot fi cu adevărat fericiți decât cei împăciuitori. Împlinind cele amintite mai sus ne vom fi împlinit o sfântă datorie. Atunci le vom putea socoti ca adresate nouă cuvintele cele atât de plăcute din cartea proorocului Isaia: „Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc cele bune, ale celor ce binevestesc pacea“.

Ion Bătrâna Voivodeni

Prim dreptatea Domnului Hristos

S'au străduit oamenii să se facă pe ei înșiși drepti înaintea lui Dumnezeu prin mijloace ale lor proprii; dar aceasta a dus fără încetare la o amară desamăgire. Căci „fi-va omul fără vină înaintea lui Dumnezeu? Fi-va el curat înaintea Celui ce l-a făcut? . . . Dacă găsește El greșeli chiar la îngerii Săi, cu cât mai mult la cei ce locuiesc în case de lut, care își trag obârșia din țărână“. Iov 4, 17. 18. „Ce este omul, ca să fie curat? Și poate cel născut din femeie să fie fără prihană?“

Dacă zicem că n'avem păcat ne înșelăm singuri și adevărul nu este în noi“. 1 Ioan 1, 8.

Poate că suntem ca fariseul din parabolă care se încredea în sine că este drept și disprețuim chiar pe alții. „Fariseul se sui la templu să se închine, nu fiindcă se socotea păcătos având nevoie de iertare, ci fiindcă se credea drept și voia să fie văzut de oameni. Închinarea sa el o socotea ca pe o

faptă de merit, care să-l recomande înaintea lui Dumnezeu. Și astfel el era plin de îngâmfare. El da pe față aceasta în privirea, în umbletul și în rugăciunea sa. Ținându-se departe de alții, ca și cum ar zice: „nu mă atinge, căci sunt mai sfânt decât tine“ el sta și se ruga „în sine“. Cu totul mulțumit de sine, el credea, că și Dumnezeu și oamenii îl privesc cu aceeași plăcere.

„Dumnezeule“, zise el, „Îți mulțumesc, că nu sunt ca ceilalți oameni, hrăpăreți, nedrepti, necredincioși în căsătorie, sau chiar ca vameșul acesta“. Caracterul său el și-l judeca, nu după caracterul cel sfânt al lui Dumnezeu, ci după caracterul altor oameni. Acesta era motivul mulțumirii sale de sine. El era mulțumit cu o religie de forme, care se ocupă numai de viața exterioară. Dreptatea pe care o are el, e a sa proprie, rodul faptelor sale, și ea este judecată din punct de vedere omenesc“.

Dar aceasta este o înșelare de sine, este ceva de suprafață, o amăgire. „Cu acest spirit îi era cu neputință să intre în legătură cu Dumnezeu. De aceea s'a întors acasă lipsit de binecuvântarea divină“.

„În experiența lui Petru este o învățătură pentru toți. În primii ani ai uceniciei, Petru se credea tare. Asemenea fariseului, în părerea lui despre sine el zicea că nu este „ca ceilalți oameni“. Când Hristos, în ajunul trădării Sale, proorocise ucenicilor Săi: „Toți vă veți sminti în Mine în noaptea aceasta“, Petru afirmă cu siguranță: „Chiar dacă toți se vor sminti, totuși eu nu“. Marcu 4, 27. 29. Petru nu cunoștea primejdia la care se expunea. Încrederea în sine îl amăgea. El se credea în stare să înfrunte ispita; dar nu trecu mult și, venind cercarea, el se lepădă de Domnul, blestemând și jurându-se.

„Răul care a pricinuit căderea

lui Petru, și a întrerupt legătura fariseului cu Dumnezeu, produce și azi ruina a mii de oameni. Nimic nu măhnește mai mult pe Dumnezeu, și nu este mai pramejdios pentru sufletul omenesc decât mandria și increderea în sine. Dintre toate păcatele, acesta este cel mai de plâns, și cel mai greu de vindecat".

Mulți creștini pot fi falnici la înfățișare și cu pretenții de maturitate creștină, ca și smochinul neroditor care a înșelat pe Domnul Hristos cu frunzișul lui bogat. Mulți pot să-și fluture frunzele pretențioase chiar sub ochii Domnului Hristos, doritori după roadele dreptății. Ca și pomul neroditor ei întind departe ramurile lor pretențioase, mărețe la înfățișare și frumoase la privire, dar nu fac decât frunze. Religia lor împodobită, e cu adevărat frumoasă la înfățișare dar lipsește umilinta și iubirea. „Isus vine la ei infometând să găsească în ei roada dreptății. El a revărsat asupra lor darurile Sale, ca ei să poată aduce roade pentru binecuvântarea lumii. Li s'au dat tot felul de ocazii și privilegii și în schimb El caută simpatia și colaborarea lor, în lucrarea Sa m.lostivă. El voiește să vadă la ei sacrificiul de sine și compătımire, zel pentru Dumnezeu, și o adâncă alipire de suflet pentru salvarea semenilor lor. Dacă ei ar ține Legea lui Dumnezeu, ar săvârși aceeași lucrare neegoistă pe care a făcut-o Hristos. Dar iubirea față de om e umbrată de îngâmfare și mulțumire de sine.

„Nimeni nu poate ține Legea lui Dumnezeu fără a servi altora. Dar sunt mulți oameni care nu trăiesc viața plină de milă și iubire de aproapele ca Hristos. Unii care cred despre sine că sunt creștini excelenți, nu înțeleg ce însemnează a servi lui Dumnezeu. Ei fac planuri și studiază ca să-și satisfacă numai plăcerile lor. Ei lucrează numai din punct de vedere personal. Timpul are valoare pentru ei numai în măsura în care pot să adune pentru sine. În toate împrejurările vieții aceasta le e ținta. Nu servesc altora, ci loruși. Dumnezeu i-a creiat într'o lume unde trebuie să servească neegoist. El intenționează ca ei să ajute semenilor lor pe toate căile cu putință. Dar eul e așa de mare, încât nu mai pot să vadă altceva. Ei nu

sunt în contact cu omenirea. Aceia care trăiesc în felul acesta pentru sine, sunt asemenea smochinului, care avea tot tenul de pretențiuni dar nu au nici pocăința, nici credință. Din gura ei onorează Legea lui Dumnezeu, dar ascultarea lipsește. El zice, dar nu face. În sentința rostită asupra smochinului neroditor Domnul Hristos demonstrează cât de urită e în fața Lui pretenția deșartă. El declară că păcatosul neprefăcut e mai puțin vinovat decât acela care zice din gură că servește lui Dumnezeu, dar nu aduce roade pentru slava Sa".

Indrăsnește, fiică

Sărădaniile omului de a se face singur drept înaintea Cerului fiind atât de iara de rod, ar aduce numai descurajare. Pe bună dreptate am întreba și noi ca ucenici de pe vremea: „Dacă lucrurile stau astfel, cine poate fi mântuit?"

Domnul Isus Hristos a repetat ades o învățatură care pe cat e de simplă pe atât e de salutară. Prin cuvinte și prin fapte. El a aratat că omul e socotit drept înaintea lui Dumnezeu prin credință.

„Voia Tatălui Meu este ca oricine vede pe Fiul, și crede în El, să aibă viață veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi". Ioan 6, 40. „Oricine crede în El, nu este judecat; dar oricine nu crede, a și fost judecat, pentru că n'a crezut în Numele singurului Fiul al lui Dumnezeu". Ioan 3, 18. „Adevărat, adevărat, vă spun, că cine crede în Mine, are viață veșnică". Ioan 6, 47. „Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este să credeți în Acela, pe care L-a trimis El". Ioan 6, 29.

Ceea ce se poate face pentru noi prin credința în Isus Hristos este bine ilustrat în întâmplarea cu femeia care suferise timp de doisprezece ani de o boală care făcea din viața ei o povară. Încercase multe, dar nu isbutise nimic. „Speranțele ei s'au trezit când a auzit de lucrările de vindecare făcute de Domnul Hristos. Avea simțământul că dacă ar putea ajunge la El ar putea să fie vindecată. Cu sforțări grele din partea ei ca să străbată până la El prin mulțime, și prin faptul că El însuși S'a apropiat de ea, ea ajunse aproape de locul unde era El.

„Ocazia de aur venise. Dar în emoția ei n'a fost în stare să-I vorbească; și nici nu a putut să prindă mai mult decât o singură privire trecătoare a feței Lui. De teamă să nu piardă singura ei ocazie de vindecare, și-a făcut loc cu greu, zicând: „Dacă aș putea doar să mă ating de haina Lui. Mă voi tămădui". În timp ce El trecea, ea s'a întins, și a isbutit numai să-i atingă poalele veșmântului. Dar în clipa aceea a simțit că s'a vindecat. În această unică atingere, era adunată credința întregii ei vieți, și deodată durerile și slăbiciunile au făcut loc vigoarei și desăvârșitei sănătăți. Cu inima plină de recunoștință a încercat apoi să se retragă din mulțime". Dar Isus a voit să folosească prilejul pentru a da învățatură cu privire la adevărata legătură cu El, prin credință și cu privire la foloasele acestei credințe. El zise: „S'a atins cineva de Mine, căci am simțit că a ieșit din Mine o putere". Mântuitorul putea să deosebească atingerea credinței de îmbulzeala întâmplătoare a mulțimii. O asemenea încredere nu trebuia să fie trecută cu vederea. El voia să vorbească femeii umilite cuvinte de mângâiere, care să fie pentru ea un izvor de bucurie, — cuvinte care să fie o binecuvântare pentru urmașii Lui, până la sfârșitul timpului.

„Cu lacrimi de recunoștință, femeia povesti cât a suferit și cum a fost vindecată. Isus a zis cu blândețe: „Indrăsnește fiică, credința ta te-a mântuit". Credința pe care noi o exercităm în Isus și în tot ce a făcut El spre mântuirea noastră este ceea ce apucă puterea vindecătoare de suflet dela Hristos și ne așează înaintea lui Dumnezeu în starea de a fi socotiți de El ca îndreptățiți și vrednici de mântuire".

„Acum s'a arătat o dreptate pe care, o dă Dumnezeu... și anume dreptatea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nicio deosebire. Căci toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Și sunt socotiți îndreptățiți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus. Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai

dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-și arate dreptatea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte în vremea îndelungei răbdări a lui Dumnezeu; pentru ca, în vremea de acum, să-și arate dreptatea Lui în așa fel încât să

fie drept și totuși să socotească îndreptățit pe cel ce crede în Isus". Rom. 3, 21—26.

Să îndrăsnim dar și noi, oricât ne-am simți de nevrednici, și prin credință să ne atingem de Mântuitorul sufletului nostru, Isus Hristos, renunțând la toate strădaniile și meritele cu care noi

ne-am închipui că ne-am vindeca sufletul nostru. Ca și femeia bolnavă să adunăm toată credința vieții noastre și să o punem în această atingere de Isus Hristos, pentru ca dela El să iasă o putere care să ne facă întradevăr drepti înaintea lui Dumnezeu.

Pastor D. Florea

Neprihănirea noastră

Prin credința în Isus Hristos, credinciosul este pus într-o stare de dreptate care este tot atât de înaltă față de aceea pe care omul o poate obține prin propriile lui eforturi pe cât de înalt este cerul de pământ.

Insuși Domnul Isus Hristos face ucenicilor Săi această surprinzătoare declarație: „Dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a fariseilor, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția cerurilor”. Mat. 5, 20. Ce trebuie să se înțeleagă prin „neprihănirea” unei persoane? — De sigur, că prin aceasta se înțelege caracterul ei. Care este, însă, norma neprihănirii? Este Legea lui Dumnezeu, pentru că cetim: „Căci toate căile Lui sunt drepte”; Deut. 32, 4 și în altă parte: „Căci toate poruncile Tale sunt drepte”. (Ps. 119, 172).

Deci, a avea o neprihănire mai înaltă decât aceea a cărturarilor și a fariseilor, este a avea un caracter mai potrivit cu spiritul și litera poruncilor lui Dumnezeu. Aceasta este și ceea ce ne învață și bunul simț. Dar, care este neprihănirea acestor oameni, despre care Mântuitorul declară că nu este îndesulătoare? Iată un exemplu: „Dumnezeule, îți mulțumesc că nu sunt, ca ceilalți oameni, hrăpăreți, nedrepti, preacurvari sau chiar ca vameșul acesta”. (Luca 18, 11). A nu fi hrăpăreț, nici nedrept, nici desfrânat, este ceva, dar nu este de ajuns pentru a avea intrare în împărăția cerurilor. Domnul Isus Hristos dorește ca noi să ajungem la un grad de desăvârșire mai înalt.

Cât de mare este, deci, iluzia acelor creștini, care vestesc în gura mare că Dumnezeu cere mai puțin dela fiii Săi în această dispensație decât în cea dinainte de Domnul Hristos! Aceea ce ne-a

adus Domnul Isus Hristos este propria Sa dreptate, și nu o deplină îngăduință pentru toate păcatele noastre din trecut, prezent și viitor, căci în Sfânta Scriptură cetim: „Și să fiu găsit în El nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința în Hristos, neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu, prin credință”. (Filip. 3, 9). Mântuitorul dorește să intrăm în bucuria acestei neprihăniri, nu în momentul revenirii Sale, cum cred atâția, ci din clipa în care ne-am consacrat Domnului. Acesta este momentul în care puterea păcatului a fost înfrântă pentru noi, și în care noi avem intrare în împărăția lui Dumnezeu, după ce am fost schimbați și făcuți în stare să împlinim toate faptele bune care erau în Hristos Domnul. „El ne-a izbăvit” — zice cuvântul Sf. Scripturi — „de sub puterea întunecului, și ne-a strămutat în împărăția Fiului dragostei Lui”. „Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele”. (Col. 1, 13; Efes. 2, 10).

Legea lui Dumnezeu, scrisă numai pe piatra rece pentru acela care n'a cunoscut puterea sfințitoare a Domnului Hristos, este înscrisă în inima celui credincios (Ier. 31, 33), și tot Domnul este acela care îl face în stare s'o împlinească și s'o înțeleagă cu mult mai bine decât acela pentru care ea nu există decât înafară de el. Numai acela în inima căruia este înscrisă această Lege, poate să spună împreună cu cântărețul lui Israel: „Legea Domnului este desăvârșită, și înviorează sufletul; mărturia Domnului este adevărată și dă înțelepciune celui neștiutor. .

Poruncile Domnului sunt curate și luminează ochii. . . Pentru cine le păzește, răsplata este mare. (Ps. 19, 7—11); de asemenea, poate spune împreună cu apostolul: „Așa că Legea, negreșit, este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună”. „Știm, în adevăr, că Legea este duhovnicească;” (Rom. 7, 12. 14).

Dar acela în care Domnul Isus n'a făcut lucrarea Sa, nu este în stare să ajungă la neprihănirea lui Dumnezeu. (Rom. 7). Pentru acesta Legea lui Dumnezeu devine un jug de nesuportat care îl supără mereu. Și această Lege prea măreață pentru el, care se sbate în neputința sa, se apucă s'o critice și s'o declare ca ne mai având nicio însemnătate! Iată unul din mijloacele prin care se caută a scăpa ușor de obligativitatea Legii lui Dumnezeu. Ce înșelare de sine! Acei care judecă în felul acesta, ar fi mai bine să arunce o privire în propria lor inimă și să cetească, în acelaș timp, în Cuvântul lui Dumnezeu că dacă nu sunt în stare să păzească poruncile lui Dumnezeu, este pentru faptul că ei nu cunosc pe Domnul Isus Hristos. „Cine zice ‚Il cunosc’, și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos, și adevărul nu este în el”. 1 Ioan 2, 4. Să învățăm să-L cunoaștem nu numai ca un personaj al unei vieți neprihănite, ci ca fiind puterea lui Dumnezeu, pentru a ne libera de toate păcatele noastre (Mat. 1, 21), sau de toate călcările noastre de lege. (1 Ioan 3, 4). Numai atunci vă veți putea găsi plăcerea în Legea lui Dumnezeu.

RUGĂCIUNE ȘI CREDINȚA

Rugăciunea ne este recomandată, ca un mijloc special pentru nevoile noastre sufletești. Puterea aceasta a fost făgăduită de Domnul Hristos, în cuvinte hotărâte, atât înainte de jertfa Sa, cât și mai apoi la plecarea Sa, ca fiind lucrul cel mai însemnat către care trebuia să tindă ucenicii de atunci, ca și cei de azi. „Voi veți primi o putere când se va coborî Duhul Sfânt peste voi”. Fapte 1, 8 p. p. Pentru a scăpa de vina și rănile păcatului, avem nevoie de sângele curățător al Domnului Hristos; iar pentru a scăpa de robia păcatului, avem nevoie de puterea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu.

Rugăciunea ne aduce iertarea și puterea.

Ea este o trebuință, dar este și un privilegiu al celor credincioși. Sfatul Bibliei și al oamenilor de credință, este următorul: „Rugați-vă neîncetat”! 1 Tes. 5, 17. „Întăriți-vă dar mâinile oboseite și genunchii slăbănogiți”! Evrei 12, 12. O pană inspirată mai adăogă următoarele: „Isus însuși, când a fost aici între oameni, se ruga foarte des. Mântuitorul nostru, a luat asupra-Si mizeria și slăbiciunile noastre, și, spre a căpăta puterea trebuincioasă pentru scopul vieții Sale, El se rugă cu căldură Părintelui Său Cereșc, ca să-I acorde sprijin și ajutor. El ne servește în toate ca o pildă. El ne-a devenit un frate în slăbiciunea noastră, „era ispitit ca și noi”, însă ca un Fiu al lui Dumnezeu, liber de păcate, El se îngrozea înaintea răului, și, în lumea cea păcătoasă, suferi chinuri și dureri sufletești. Ca om, El simțea **trebuința și înaltul privilegiu al rugăciunii**. El primea putere și bucurie în rugăciunile care-L legau cu Tatăl Său. **Legile rugăciunii**.

Sunt mulți oameni care se roagă, și cu toate acestea nu primesc niciun răspuns. Poate că și noi suntem uneori printre aceia. Pentru ce sunt atâtea rugăciuni fără rezultat? În ultimul timp, experiența mi-a îndreptat atenția, în mod special, la îndemnul Sfintei Scripturi, care ne spune:

„Cereți — și vi se va da,
Căutați — și veți găsi,
Bateți — și vi se va deschide”! Matei 7, 7.

Pentru ce aceste îndemnuri stăruitoare? Auziți: „Cereți, căutați,

bateți!” Nu se poate să primim și fără a cere, a căuta și a bate? Sunt multe lucruri pe care oamenii le primesc dela Dumnezeu, fără a cere și chiar fără a-I mulțumi. Spre exemplu: „El face să răsară soarele Său, peste cei buni, și dă ploaie peste cei drepti și peste cei nedrepti”. Mat. 5, 45 u. p. — Este însă primejdie a crede că pentru nevoile noastre speciale și mai ales pentru mântuirea sufletului nostru, am putea să primim și fără să cerem, adică fără rugăciune. La Dumnezeu, nimic nu e la întâmplare, nimic nu e arbitrar, și totul se bazează pe legi. După cum, spre exemplu, electricitatea nu poate fi obținută decât „după legile ei”, tot așa și puterea lui Dumnezeu nu poate fi obținută decât „după legile ei”, mai bine zis, prin cunoașterea și folosirea condițiilor respective. Pentru ca rugăciunea să fie ascultată, trebuie să ținem seama de condițiile necesare. Iată, în scurt câteva din cele mai principale, arătate ca elemente ale rugăciunii biruitoare:

1. „Una din cele dintr-ai condițiuni este ca să simțim nevoia de ajutorul Lui”.

2. „Inima trebuie să fie deschisă mai întâi influenței Spiritului Sfânt, căci altfel nu poate veni binecuvântarea lui Dumnezeu”.

3. „Trebuie să căutăm pe Domnul înainte de a putea obține dela El lucrurile de care avem nevoie”.

„Mă veți căuta și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta din toată inima” Ier. 29, 13.

4. O dreaptă poziție față de păcat. Păcatele trebuie aduse înaintea lui Dumnezeu, trebuie mărturisite. „Cine își ascunde fărădelegile, nu propășește. Dar cine le mărturisește și se lasă de ele, capătă îndurare. Prov. 28, 13.

Rugăciunea trebuie să fie, de asemenea, morală. „Dacă cineva își întoarce urechea ca să nu asculte legea, chiar și rugăciunea lui este o scârbă”. Prov. 28, 9. „Dacă aș fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m’ar fi ascultat Domnul”. Ps. 66, 18. „Câtă vreme lăsăm păcatului mână liberă în inimile noastre, și câtă vreme stăruim într-un păcat bine cunoscut, Domnul nu ne va asculta”. „Dacă reparăm toate nedreptățile pe care știm că le-am

săvârșit, putem fi încredințați că Dumnezeu va împlini cererile noastre”.

Această dreaptă poziție față de păcat, se rezumă, deci, la următoarele: recunoaște, regretă, părăsește, îndreaptă!

5. „Când implorăm Harul și iubirea lui Dumnezeu, atunci și inimile noastre trebuie să fie pătrunse de **spiritul iubirii și al iertării**. Cum ne-am putea ruga: „și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșelilor noștri”, dacă totuși am pusra ură în ascultarea rugăciunilor noastre, atunci trebuie să iertăm și noi altora în aceeași măsură în care așteptăm să ni se ierte și nouă”. Iertarea ca și mărturisirea sunt condițiuni foarte importante, o adevărată răstignire de sine, pe care Domnul să ne ajute să o îndeplinim, pentru ca rugăciunile noastre să fie ascultate.

6. „Stăruința în rugăciune este, de asemenea, o condițiune pentru ca rugăciunea să fie ascultată. Trebuie să ne rugăm zilnic, pentru ca în fiecare zi să creștem în credință și să câștigăm în experiență”. „Stăruieți în rugăciune, veghind întrânsa cu mulțumire”. Coloseni 4, 2. „O rugăciune care devine din ce în ce mai plină de căldură, formează o comuniune neîntreruptă a sufletului cu Dumnezeu, astfel că viața care pornește dela Dumnezeu, se revarsă în viața noastră și viața noastră revarsă înapoi către Dumnezeu curățenia și sfințenia. Stăruința și perseverența în rugăciune sunt condiții trebuincioase. Să nu vă lăsați împiedicați prin nimic dela aceasta. Tineți deschisă, cu toată puterea comuniunea dintre Isus și inimile voastre. Căutați orice ocazie pentru rugăciune, ori unde vi s’ar oferi ea. Aceia care într-adevăr caută comuniunea cu Dumnezeu, vor veni regulat la adunările pentru rugăciune, vor îndeplini cu fidelitate datoriile lor și vor culege cu seriozitate și sârguință toate binecuvântările oferite. Ei vor căuta și vor profita de orice ocaziune, pentru a putea primi razele Lumini cerești”.

Credința.

7. „O altă și principală condițiune a rugăciunii cu efect, este **credința**. Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei ce-L caută”. Evrei 11, 6. Isus zise ucenicilor Săi: „Orice lucru veți cere

când vă rugați să credeți că l-ați și primit și-i veți avea. Marcu 11, 24. „Tot ce veți cere cu credință, prin rugăciune, veți primi”. Matei 21, 22. Dar să ceară cu credință iară să se îndoaie de loc: pentru că cine se indoaie, seamănă cu valul mării, turburat și împins de vant incoace și încolo. Un aster de om să nu se aștepte să primească ceva de la Domnul, căci este un om nenotărit și „nesătornic în toate caile sale”. Iacob 1, 6—8. — Îndoiala și neîncrederea nimiceste tot efectul rugăciunii. Acel care așteaptă în ai să vadă și să simtă efectul rugăciunii și apoi să creadă în realitatea ei, a nesocotit una din conștiințele esențiale ale rugăciunii, credința, iar rugăciunea aceea va fi fără putere, seacă, fără rezultat. Să auzi am ce ne spune mai departe aceeași, până inspirată: „Părintele nostru. Ceresc așteaptă numai să reverse asupra noastră toate binecuvântările Sale cerești. Ne este permis să bem fără încetare din izvorul iubirii și al îndurării nemărginite. Nu e aproape chiar o minune că ne rugăm atât de puțin? Dumnezeu stă mereu gata și vrea să asculte rugăciunea sinceră a celor mai de jos fii ai Săi, și totuși suntem atât de îndărătnici, totuși nu suntem gata a arăta Dumnezeului nostru rebuînțele noastre. Ce sentimente trebuie să cuprindă pe inima cerului la vederea omenirii celei sărmăne, supusă la ispitiri, când văd inima lui Dumnezeu în nemărginita Sa iubire cântând după noi gata întotdeauna a ne îndeplini rugăciunea, și noi totuși ne rugăm așa de puțin. — avem așa de puțină încredere și credință. Făgăduința și asigurarea, Sa sunt nemărginite;

și Acela care a dat promisiunea este sincer. Dacă nu primim chiar imediat ceea ce cerem, să credem însă că Domnul ne aude și că El va împlini rugăciunile noastre. Suntem adeseori atât de greșiți și atât de orbiți încât cerem de multe

dită că Mântuitorul se înclină spre noi cu iubire și compătimire, totuși aceasta are loc. Chiar dacă nu simțim încă apropierea Sa vădită, totuși mâna Sa se află deasupra noastră cu iubire și compătimire sinceră”.

Prin Duhul.

Slăbiciunea noastră stă în faptul că nu știm să ne rugăm. Ucenicii, pe vremuri, se adresau Domnului Hristos, pentru a-i învăța cum să se roage. Pe noi cine să ne învețe că să ne rugăm? Cine să ne ajute în această slăbiciune a noastră? „Tot așa fel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrâte. Și Cel ce cercetează inimile știe care este năzuința Duhului, pentru că El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu”. El ne îndeamnă să ne rugăm. El ne inspiră gândurile lui Dumnezeu. El modelează cererile noastre potrivit cu voia lui Dumnezeu. El mijlocește pentru noi în timpul rugăciunii, cu suspine de negrăit, ne inspiră credință, transmite rugăciunea noastră transformând-o în rugăciunea Lui însuși, și apropie inimile noastre de cer pe aripile rugăciunii.

Să fim, dar, atenți la îndemnul Duhului Sfânt care locuiește în noi. Să ascultăm cu credincioșie de îndemnul Lui lăuntric la rugăciune, și să-I permitem să ne conducă în rugăciunea plină de credință.

„Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta cu toată stăruința și rugăciune pentru toți sfinții!”

Pastor Victor Diaconescu

Rugă

*Tată sfânt ce sus în ceruri
Locuiești plin de mărire,
Și veghezi în orice vreme
Peste tot, pe 'ntreaga fire.*

*Am venit plecat în rugă
Și Te rog să-mi dai putere,
Ca să biruiesc păcatul
Ce m'apasă cu durere.*

*Dă-mi, te rog, iubite Tată,
Duhul Sfânt și 'nțelepciune
Să 'mplinesc deplin Cuvântul,
Să 'mplinesc Legea-minune.*

*Intărește-mă 'n credință
Căci sunt slab, neputincios;
Curățește-mă de rele
N jertfa Domnului Hristos.*

*Și ajută-mă, o, Tată
Să trăiesc curat și sfânt,
Toată viața mea pe care
Tu mi-o dai pe-acest pământ.*

*Scump Părinte, te mai rog
Să 'mplinești ceea ce-Ți cer
Prin a Ta voință sfântă,
Căci numai în Tine sper.*

Hendorf Eftimie Modiga

ori niște lucruri care nu ne-ar putea aduce niciun fel de binecuvântare. O rugăciune sinceră și pornită din inimă, ne aduce într-o comuniune intimă cu inima Celui Etern și nesfârșit. Chiar dacă nu căpătăm numai decât dovada vă-

O CAMILA PRIN URECHILE ACULUI?

Evangelistii Matei, Marcu și Luca ne istorisesc concomitent în Evangheliile lor (Mat. 19, 16—26; Marcu 10, 17—27; Luca 18, 18—30), că într-o zi s'a apropiat de Isus un om, un fruntaș bogat din ținutul Iudeii și l-a întrebat:

— „Bunule Invățător, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?”

— „Pentru că Mă numești bun?” i-a zis Isus. „Nimeni nu este bun decât unul singur: Dumnezeu. Dar

dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile”.

— „Care”? I-a zis el. Și Isus i-a răspuns: „Să nu ucizi, să nu preacurvești, să nu furi, să nu faci o mărturie mincinoasă, să nu înșeli, să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta și să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”. Tânărul l-a zis:

— „Toate aceste porunci le-am păzit cu grijă din tinerețea mea; ce-mi mai lipsește?”

— „Dacă vrei să fi desăvârșit”, i-a zis Isus, „du-te de vinde ce ai, dă la săraci, și vei avea o comoară în cer! Apoi vino și urmează-Mă”.

Când a auzit tânărul vorba aceasta, a plecat foarte întristat; pentru că avea multe avuții (de care se alipise inima sa și la care ținea și le iubea mai mult decât pe Dumnezeu).

Isus a văzut că s'a întristat de tot, și a zis:

— „Cât de anevoie vor intra în Impărăția lui Dumnezeu cei ce au avuții!” Ucenicii au rămas uimiți de cuvintele Lui. Atunci Isus a luat din nou cuvântul și le-a zis:

— „Fiilor, cât de anevoie este pentru cei ce se încred în bogății, să intre în Impărăția lui Dumnezeu!” (În înțelesul că aceste bogății leagă ușor inima de ele, așa încât omul se depărtează de tot de Dumnezeu și de viața plăcută Lui, preferând să renunțe mai degrabă la Impărăția lui Dumnezeu, decât la avuțiile lui. De aceea, în concluzie, a adăugat Isus:)

— „Vă mai spun iarăși că este mai ușor să treacă o cămilă prin urechea acului, decât să intre un bogat (care se cramponează mai mult de bogățiile trecătoare ale lumii) în Impărăția lui Dumnezeu”.

Ucenicii când au auzit lucrul acesta, au rămas și mai uimiți, și au zis unii către alții: „Cine poate atunci să fie mântuit?”

Isus S'a uitat țintă la ei și le-a zis: „La oameni lucrul acesta este cu neputință, dar la Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putință”.

Aceasta este istoria tânărului foarte bogat, care credea că se poate mântui și că poate dobândi nemurirea prin acțiunile sale bune, prin fapte cari abile, prin rituri și datine omenesti, cu alte cuvinte prin îndreptățirea de sine, fără credința în divinitatea, în jertfa expiatoare și mijlocirea lui Isus Hristos.

Mântuitorul a vrut să arate tânărului a cărui inimă se alipise de tot de multele sale avuții, că adică viața veșnică și dreptul de intrare în Impărăția lui Dumnezeu, îl poate obține cineva prin harul lui Dumnezeu și urmând pe calea arătată de Trimisul Său.

Apostolul Pavel, ca unul care mai bine decât mulți credincioși a pătruns adâncimea tainei mântuirii, mărturisește fără pic de șovăire că „în El (adică în Isus Hristos) avem răscumpărare, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său”. Efes. 1, 7.

Iertarea păcatului, adică ștergerea vinei (grațierea) pentru călcătorul legii și îndreptățirea, adică punerea într-o stare după voia lui Dumnezeu, omul le poate deci obține nu prin vreo faptă bună, nu prin lucrările legii, nici prin propriile sale merite, ci numai prin harul lui Dumnezeu. După cum un condamnat la moarte pentru crima călcării legii, nu poate fi liberat

de închisoare și de sentința morții decât printr-o grațiere, tot așa și un păcătos, nu poate ieși de sub vina păcatului, decât atunci când crede în posibilitatea și efectul grațierii — a harului — a iertării, care se poate obține numai prin mijlocirea lui Isus Hristos.

În sensul acesta Invățătorul divin a vrut să ajute pe tânărul care avea multe bogății, să înțeleagă și să creadă adevărata condiție a mântuirii. Dar el i-a întors spatele și renunțând la invitația Mântuitorului, a preferat să rămână alipit de lucrurile pământești, de avuțiile sale multe, dar pieritoare. Cu ocazia aceasta Isus Hristos, spre a face pe ucenicii Săi să priceapă imposibilitatea mântuirii pentru oameni ca fruntașul foarte bogat, dar avar, despre care s'a pomenit mai sus, S'a folosit de un proverb popular, care era foarte uzitat pe timpul Său și care până în ziua de astăzi este cunoscut și adesea folosit de rabinii și arabii din Orient. Spre a arăta cel mai înalt grad de neprobabilitatea sau a descrie un lucru imposibil, locuitorii din ținuturile Iudeei, obișnuiau să zică: „Nu se va întâmpla acest lucru, decât atunci când va trece o cămilă sau un elefant prin urechea acului”. Și apostolul Iacob a folosit un proverb orient al spre a exprima noțiunea unui lucru irealizabil și imposibil, când a zis: „Poate oare un smochin să facă măslină, sau o viță să facă smochine”? (Iacob 3, 12). Pentru că în ținuturile noastre nu crește smochinul nici măslinul, poporul nostru, când vrea să exprime un lucru imposibil și irealizabil, obișnuiește să zică: „Lucrul acesta va fi, se va întâmpla sau se va realiza, când va face plopul mere și richița vișinele”, cu alte cuvinte „niciodată”!

Noi, care nu suntem obișnuți cu limbajul tăios și îndrăzneț al Orientalilor, abia ne putem dumiri că Domnul a folosit în adevăr la un loc „cămila și urechea acului” și „trecerea cămilei prin urechea unui ac”, deoarece lucrul acesta pare chiar dela început ca ceva utopic adică irealizabil. Și tocmai o așa imposibilitate a vrut să scoată Mesia în evidență pentru cei foarte bogați și avari, în ceea ce privește mântuirea și nemurirea.

Unii comentatori au căutat pentru cuvântul cămilă, un alt înțeles, și au găsit anume pe acela de „odgon” sau „funie groasă de co-

... care în vechea limbă greacă se exprima absolut exact cu acelaș termen original, adică „O Kamilos”. În limba greacă cuvântul „o kamilos” însemnează totodată și „cămilă” și „funie groasă de corabie, odgon, pălimar”. Acești comentatori chiar au redat textul din Matei 19, 24; Marcu 10, 25; Luca 18, 25 cu înțelesul că „este mai ușor să treacă un odgon (o funie groasă de corabie) prin urechea acului, decât să intre un bogat în Impărăția lui Dumnezeu”.

Dar oricare din acești doi termeni „cămilă” sau „odgon”, în limba greacă redați prin acelaș cuvânt „kamilos”, ai vrea să folosești, exprimă tot un sens de imposibilitate, de ceva ce nu se poate realiza niciodată.

Pentru faptul că Isus a mai folosit „cămila” în declarația „Povățuitori orbi, care strecurați țânțarul și înghițiți cămila”, spre a caracteriza pe fariseii ipocriți, care în timp ce lăseau nefăcute cele mai însemnate lucruri din lege, pretindeau ca condiție de mântuire darine, rituri omenesti neînsemnate și neporuncite de Dumnezeu (Mat. 23, 23-24) — este neîndoios că atunci când Isus a zis: „este mai ușor să treacă o cămilă prin urechea acului, decât să intre un bogat (avar) în Impărăția lui Dumnezeu” — rebue să înțelegem exact așa, adică literal, cum a pronunțat Isus, nicidecum altfel!

Unii comentatori, puțin la număr, au încercat să diminueze sensul categoric redat de Mântuitorul prin aceea că aceștia prin urechea acului vor să înțeleagă „o porțiță strâmtă, joasă”, așa cum se vede adesea și azi în Orient și în țară la noi, situată lângă poarta cea mare obișnuită, și prin care o cămilă ar fi putut trece, dar foarte cu greu. Această din urmă interpretare nu corespunde cu sensul proverbului popular și a fost abandonată de ceilalți comentatori biblici, care au rămas la înțelesul literal, cum a fost dat în realitate și de Isus.

Tot așa trebuie să înțelegem și noi proverbul cu „cămila” și „urechea acului”!

Pastor Petre P. Paulini

ESTE SUFLETUL

NEMURITOR DELA NATURĂ?

Credințe religioase creștine raportate la Cuvântul neschimbat al Sfintelor Scripturi, ne oferă ocazia să constatăm grave abateri în nu puține din punctele de credință ale doctrinelor lor. Una din aceste abateri — așa cum se va vedea, — este fără îndoială, credința nebiblică în **nemurirea sufletului**. Această credință constituie una din cele mai **mari rătăcirii**, fiind contrară atât spiritului cât și literii Sfintelor Scripturi. Ea este neînchipuit de nefastă în consecințele ei. Pentru ce? ar putea întreba cineva. Care ar putea fi relele urmări ale credinței în nemurirea sufletului? În cele ce urmează, vom căuta să vorbim, în câteva cuvinte, despre începuturile vechi ale credinței în nemurirea sufletului, pentru ca apoi să stăruim, ceva mai mult, asupra consecințelor rele ale acestei credințe antibiblice. De asemenea, pătrunși de un riguros spirit obiectiv, vom căuta să arătăm netemeinicia biblică a acestei dogme și, deci, marea rătăcire în care se află toți acei care încă mai cred că după moarte sufletul lor își continuă viața ca o ființă conștientă, independentă de corp.

Origina credinței în nemurirea sufletului

Despre dogma nemuririi sufletului, și a începuturilor acestei credințe s'ar putea spune multe. Diferite cărți de dogmatică vorbesc pe larg despre ea, socotind-o ca făcând parte din adevărurile fundamentale ale credinței religioase. În studiul ce ne-am propus a face nu dorim să ne ocupăm cu amănunte, ci ne vom mărgini la generalități, și acestea însă, numai în măsura în care ne este îngăduit de spațiul destul de restrâns al unei reviste.

Înainte de a vorbi despre origina acestei dogme, credem necesar să amintim în ce constă ea și, mai ales, cum a ajuns să fie concretizată în diferitele cărți de dogmatică și alte lucrări teologice.

În esență, prin dogma nemuririi sufletului se înțelege credința că după moartea omului **sufletul există independent de corp** ca

substanță personală, conștientă, dăruită cu rațiune, memorie, libertate și nemurire. Se susține că: Dumnezeu fiind Duh, și sufletul e duh; Dumnezeu fiind „ființă spirituală, personală, liberă, perfectă și eternă, sufletul“ la rândul său, „ca scânteie de lumină, din spiritualitatea lui Dumnezeu“, se bucură de aceeași atributivitate ca și Dumnezeu, sufletul fiind „chipul“ sau icoana nemuritoare a dumnezeirii în om.

Cât despre locuința sufletelor celor morți înainte de Domnul Isus Hristos, se susține că ea „este o țară foarte depărtată de viață și de Insuși Dumnezeu, țara umbrei și a întunerecului, unde nu pătrunde aproape nicio rază a măreției și a slavei lui Dumnezeu, țara liniștei, sau a somnului aproape neturburat, țara tăcerii, așa că în ea nu se aude nici lauda Domnului. Locuitorii ei însă sunt ființe conștiente, raționale, dar apăsate de cea mai extremă neputință și slăbiciune a puterilor sufletești. Dacă ei vorbesc sau discută apoi cu un glas foarte liniștit și abia auzit... În genere ei sunt atât de slabi și de neputincioși, că se arată chiar în neputință de a cunoaște pe Dumnezeu și a-I înălța cuvenite laude“.¹⁾

Acesta este pe scurt conținutul credinței în nemurirea sufletului, împărtășită de aproape toate religiile lumii. Este interesant că această credință o găsim până și la cele mai multe confesiuni din creștinism al cărui întemeietor știm că a fost Domnul Isus Hristos și despre Care mai știm că n'a vorbit niciodată despre suflet ca despre o ființă, personală, conștientă și nemuritoare. Sfintele Scripturi stau ca o puternică mărturie întru dovedirea acestui adevăr, deoarece în ele găsim marele adevăr biblic că nemurirea nu este un atribut natural al omului, ci că la ea se poate ajunge numai prin credința în Isus Hristos, căci El a zis: „Eu sunt învierea și viața“. „Cel care crede în Fiul are viață veșnică; dar cel care nu crede în Fiul nu va vedea viața“. (Ioan 11, 25; 3, 36). Atunci cum s'a ajuns la această dogmă? Când a apărut ea

pentru prima dată în credința omului? Pentru cei care dau crezare raportului din / cartea Genesei, răspunsul la aceste întrebări este dat cât mai lămurit prin cuvintele șoptite pentru prima dată în urechea Evei: „Hotărît că nu vei muri... Și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul“. (Gen. 3, 4, 5). Aceasta este prima lecție despre nemurirea sufletului. Dacă nu oricine este dispus să dea crezare raportului Biblic, credem, însă, că fiecare este de acord că: **credința în nemurirea sufletului este foarte veche**.

Ea și-a găsit repede adepți și s'a răspândit cu o iuteală uimitoare. Explicația este simplă. „Atașamentul omului la viață este de așa natură încât el nu poate înțelege moartea: deși o îndură, el o neagă și acest instinct al nemuririi, fără îndoială că nu este decât o formă a instinctului de conservare“.²⁾ Că lucrurile stau așa, „o dovedește graba cu care ea a fost primită în toate părțile lumii și ușurința cu care s'a introdus în literatura și teologia tuturor vremurilor și a tuturor popoarelor... Ideia de a avea o natură asemănătoare cu a lui Dumnezeu care să fie absolut nepieritoare, conține ceva care mângăiește orgoliul uman; ceva care răspunde atât de bine instinctelor și aspirațiilor profunde ale sufletului său: sentimente sădite înăuntrul lui de Creatorul său ca motive de stăruință pe calea sfințeniei...“

„Este așa de sinistru când te gândești la o moarte, încât nu e de mirare că — oricât ar fi de păcătos și de muritor — omul se ține cu tărie de această speranță (a nemuririi) tot așa cum se cramponează și de viață; că face totul pentru a crede, oricât de întunecoase ar fi perspectivele că nu va muri niciodată. Aceasta este o doctrină foarte ispititoare, care a influențat foarte mult religia creștină“.³⁾

Credința în nemurirea sufletului o întâlnim în religiile celor mai vechi popoare, unde ea a intrat sub diferite forme amestecate cu tot felul de noțiuni, unele mai fanteziste decât altele. Urme ale acestei credințe găsim la Caldeenii, Perși și Egipteni. Ea a fost susținută și puternic propovăduită în

1.) Silvestru En. de Caney. — Teologia Dogmatică Ortodoxă p. 256.

2.) E. Boirac. La grande Encyclopedie vol. 20. p. 593.

3.) J. H. Pettingell. — „Le don ineffable“ (1885).

Evanghelia

Apostolul Pavel a exclamat în cuvinte vii și mișcătoare zicând: „Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos, fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecărui care crede: întâi a Iudeului, apoi a Grecului; deoarece în ea este descoperită o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu prin credință și care duce la credință, după cum este scris: „Cel neprihănit va trăi prin credință”. Romani 1, 16—17.

În aceste cuvinte se cuprinde principiul de viață spirituală ce l-a trasat Domnul Isus, spunând: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viață veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine”. Ioan 5, 39. Iar apostolul Petru, sub inspirația Duhului Sfânt, a scris credincioșilor din acea vreme astfel: „Și avem cuvântul proorociei făcut și mai tare; la care bine faceți că luați aminte ca la o lumină care strălucește într'un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre. Fiindcă mai întâi de toate să știți că nicio proorocie din Scriptură nu se tâlcuește singură. Căci nicio proorocie n'a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit dela Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt”. 2 Petru 1, 19—21.

Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu; ea este o putere, o forță pe care trebuie să o cunoaștem și s'o folosim la transformarea ființei noastre.

Această putere are de făcut curățirea lăuntrică a omului; cum citim în Evanghelia după Ioan cap. 3 vers. 3. „Adevărat, adevărat îți spun că dacă un om nu se naște din nou nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu”. Aici este secretele mântuirii; transformarea, schimbarea vieții, în cuvinte, fapte și cugete. „Nu este Cuvântul Meu ca un foc, zice Domnul, și ca un ciocan care sfărâmă stânca”. Ier. 23. 29. Stânca la care se face aluzie este firea pământească a omului nerenăscut, dar care poate fi schimbată.

Așa după cum un artist poate să lucreze obiecte de artă din bucăți de piatră rupte din munte și care au o formă neregulată, tot așa Cuvântul lui Dumnezeu, ve-

nind în atingere cu mintea și inima omului doritor de mântuire, îl transformă după voia Bunului Dumnezeu. „Deci ca unii care prin ascultare de adevăr văți curățit sufletele prin Duhul, ca să aveți o dragoste de frați neprefăcută, iubiți-vă cu căldură unii pe alții, din toată inima; fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr'o sămânță care poate putrezii, ci dintr'una care nu poate putrezii prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu.

Amintim numai două exemple din cele raportate în Sfintele Scripturi, din care se poate trage concluzia că Evanghelia este o putere regeneratoare, transformatoare. În Evanghelia după Luca citim că: Domnul Isus călătorea spre Ierihon și trecând prin cetate, „mai marele vameșilor, căuta să vadă care este Isus; dar nu putea din pricina norodului, căci era mic de sta ură. A alergat înainte și s'a suit într'un dud ca să-L vadă, pentru că pe drumul acela avea să treacă. Isus când a ajuns la locul acela, și-a ridicat ochii în sus și i-a zis: „Zaheu, dă-te jos de grabă, căci astăzi trebuie să rămân în casa ta”. Zaheu s'a dat în grabă și L-a primit cu bucurie. Când au văzut lucrul acesta toți cărteau și ziceau: „A intrat să găzduiască la un om păcătos”. Dar Zaheu a s'ăzut înaintea Domnului și i-a zis: „Iată Doamne, jumătate din averea mea o dau săracilor, și dacă am năpustit pe cineva cu ceva îl dau înapoi împătrit”. Isus i-a zis: „Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta căci și el este fiul lui Abraam”. (Luca 19, 1—10).

Iată ce schimbare minunată a făcut Cuvântul lui Dumnezeu în firea acestui bărbat. Deși pornit cunoștință cu principiile pe care le-a propovăduit Domnul Isus Hristos, a fost gata să-și corecteze faptele și să se poarte drept și cinstit cu aproapele său.

Cel de al doilea exemplu îl găsim în bărbatul de credință, Pavel care a fost un prigonitor al bisericilor creștine. Întâmpinat însă de Domnul Isus chiar în timpul călătoriei ce o făcea spre Damasc, cu scopul de a urmări și persecuta pe cei credincioși, a auzit o voce

care i-a zis: „Saule, Saule, pentru ce mă prigonești?” Tremurând și plin de frică, el a zis: „Doamne, ce vrei să faci?” Și după ce a făcut cunoștință cu această voce, care l-a transformat până acolo că din prigonitor cum era, devenise el însuși prigonit, și gata să sufere totul pentru Hristos. În imp. ce propovăduia Evanghelia, dându-și seama de starea neplăcută în care se găsește omul nerenăscut, a strigat: „O, nenorocitul de mine cine mă va izbăvi de acest trup de moarte? Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru!”

Acum înțelegem sensul cuvintelor spuse mai înainte. „Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos, fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu”. Experiența prin care a trecut apostolul i-a dat putința să cunoască această putere în r'un grad așa de înalt încât păcatul nu mai era de temut, fiind zdrobit de această putere Evanghelia lucrează în lăuntru omului spre a exterioriza însușirile bune și nobile. Cel care a fost hoț nu mai fură, ci lucrează cu mâinile lui la îndestularea casei sale, iar la nevoie ajută și pe alții. „Cel ce a folosit limba pentru flecării și pentru a calomnia pe aproapele său, va mărturisi păcatul și de aci înainte va binecuvânta”.

Iată dar, că în acest fel Evanghelia este forța care îl ferește pe om de păcat. Să facem cunoștință cu această putere cercetând cu râvnă și zilnic Biblia, pentru că viața noastră să fie influențată și transformată din zi în zi, după Cuvântul lui Dumnezeu.

Pastor Gh. Clovică

Roșiori de Vede

Să fim sănătoși

„Băile și executarea lor” este spre învățare atunci când a făcut titlul capitolului ce urmează a fi studiat în luna Februarie.

1. Ce însemnătate are baia pentru corp?
2. Ce grijă trebuie avută atunci când se face baia?
3. Cum trebuie făcută baia de curățenie?
4. Ce însemnătate are îngrijirea dinților și a părului?
5. Ce este escara? Cum ne ferim de ea?
6. Cum se face o abluțiune (spălare) cu buretele?
7. Care este rolul băii căldicele și cum se face?

V. Florescu

Sărbătorile în cinstea Maicii Domnului?

(urmare)

Continuând studiul nostru cu privire la sărbătorile instituite în cinstea Maicii Domnului, ne vom ocupa în cele ce urmează de alte câteva atari sărbători și vom face fiecareia din ele câte un istoric mai succint sau mai amplu. Începem prin a vorbi despre sărbătoarea Neprihănitei Zămisliri, care există numai în Biserica romano-catolică și care este cunoscută și sub numele de sărbătoarea Imaculatei Concepțiuni. Instituirea acestui praznic este o consecință a dogmei imaculatei concepțiuni care enunță pretinsul adevăr că, în virtutea unui har particular al lui Dumnezeu și ținându-se seamă de meritele lui Isus Hristos, Maria a fost concepută și născută fără păcatul strămoșesc. Dogma imaculatei concepțiuni este în flagrantă contradicție cu Sfânta Scriptură care prin gura apostolului Pavel spune că „din neascultarea unui om (e vorba de Adam) toți s'au făcut păcătoși” (Romani 5, 19. Trad. Gala Galaction) și că „nu este niciun om neprihănit, niciunul măcar” (Romani 3, 10), arătând astfel că păcatul strămoșului nostru Adam s'a transmis fiecărui om, fără nicio deosebire. Tocmai de aceea Biserica Ortodoxă și toate celelalte Biserici creștine, resping învățătura de credință privitoare la conceperea și nașterea Mariei fără de păcatul strămoșesc. Liturgistul ortodox Dr. Badea Cireșanu scrie următoarele cu privire la dogma imaculatei concepțiuni: „Dintre toți urmașii lui Adam, este liber de păcatul strămoșesc numai unicul Isus Hristos, Dumnezeu omul; el s'a conceput și născut în chip suprafiresc prin Spiritul Sfânt din Fecioara Maria, Biserica romano-catolică însă, învață că și Prea Curata Fecioara Maria, maica Domnului nostru Isus Hristos, s'a conceput și născut tot fără păcatul strămoșesc, ca maica Celui Prea Înalt. Dogma occidentalilor despre „Imaculata conceptio sanctae Mariae Virginis”, s'a proclamat de episcopul Romei Pius al IX în 8 Decembrie anul 1854. Ea însă nu are temei în revelația dumnezeiască și în scrierile patristice”. (Tezaurul Liturgic de Dr. Badea Cireșanu, tomul III, pag. 282).

Sărbătoarea Neprihănitei Zămis-

liri a fost instituită în anul 1140 de către călugării catolici din Lyon. Susținerea unor catolici că „pe la secolul al 7-lea se prăznuia în Orient Zămislirea Preasfintei Fecioare”, este lipsită de temei. Dacă această sărbătoare s'ar fi serbat cândva în Biserica ortodoxă răsăriteană, ea ar mai exista și astăzi. Istoricul ortodox Ioan Mihălcescu arată următoarele cu privire la sărbătoarea Neprihănitei Zămisliri: „O altă sărbătoare care se răspândi în tot apusul de pe la începutul veacului XII este sărbătoarea neîntinatei zămisliri a Maicii Domnului (festum immaculae conceptionis beatae virginis). Se serbează în ziua de 8 Decembrie”. (Istoria Bisericească Universală de Ioan Mihălcescu, pag. 71). Instituirea sărbătorii Neprihănitei Zămisliri a întâmpinat o puternică împotrivire din partea creștinilor apuseni. Sf. Bernard s'a declarat categoric împotriva instituirii ei, arătând că datina Bisericii o ignorează și că ea nu este conformă nici cu rațiunea și nici cu tradiția veche. Faptul acesta nu se sfiesc să-l recunoască însăși scriitorii catolici. Iată ce spune în această privință un scriitor catolic: „Mulți se împotriveau, zicând că Roma nu recunoscuse încă sărbătoarea. Astfel când la Lyon, capitulul catedralei, hotărîse înființarea și acolo a unei prăzniri deosebite, se opuse însuși Sf. Bernard, marele cinstitor al Maicii Domnului, autorul renumitului: Memorare. El spunea că nu ar fi încă adevăr de credință și că Roma nu hotărîse recunoașterea acestei dogme”. (Neprihănita Zămislire de Prof. Victor Hulița — după Dr. Th. P. — articol în Farul Nou Nr. 280/1941, revista Arhiepiscopiei romano-catolice din București). Același scriitor, în aceeași ordine de idei, mai arată următoarele: „Deși sărbătoarea se răspândise foarte mult în veacul al 12-lea peste Europa întreagă, unii teologi, chiar de văză, începură discuțiile, pe de o parte, întemeindu-se pe autoritatea Sf. Bernard, care combătuse, cum am arătat mai sus, pe cei din Lyon, iar pe de altă parte, fiindcă un teolog german, Robert Paschasius, apărase cu îndârjire neprihănita zămislire în scrierea sa: „De partu

Virginis”. Cei mai mari teologi, cu toate că preamăreau pe Fecioara Maria, se pronunțară: Unii rămânând la îndoielă, alții (chiar și unii sfinți) combătând sărbătoarea... Astfel Sf. Anselm, Petru Lombardul, Sf. Albert cel Mare, Sf. Boneventura și chiar Sf. Toma de Aquino”. (Neprihănita Zămislire de Prof. V. Hulița — după Dr. Th. P.).

Cu toate acestea sărbătoarea Neprihănitei Zămisliri începu să se răspândească și în alte țări. „În Spania cinstirea străveche începu să înflorească definitiv printr-o sărbătoare deosebită după anul 1185, mai ales în Navarra și după moartea Sf. Vermond. În Germania s'a răspândit deasemenea praznicul în biserici și mănăstiri, după cum se vede tocmai dintr'un cuvânt de protestare a lui Pato din Prüm. La fel se dovedește ființarea sărbătorii în Belgia, la 1195, iar în orașul Namur încă din anul 1142. Oficial, însă Roma nu se pronunțase...” (Neprihănita Zămislire de Prof. V. Hulița — după Dr. Th. P.)

Opoziția împotriva sărbătorii Neprihănitei Zămisliri n'a încetat decât târziu de tot. Încă în veacul al XV-lea, așa dar la 300 de ani după înființarea ei, un anume Bondelli a scris „o carte atacând Neprihănita Zămislire”. Însăși papii au ezitat timp îndelungat să se pronunțe în privința dogmei imaculatei concepțiuni. Secole de-a rândul Roma a crezut că cel mai potrivit lucru este să tacă în această privință. Abia în anul 1854 papa Pius al IX-lea ieși din această multiseculară rezervă și proclamă la 8 Decembrie dogma cunoscută în lumea catolicilor sub denumirea de „Imaculata conceptio sanctae Mariae Virginis”. Cu privire la rezerva în care Roma s'a complăcut timp de secole, suscitatul autor catolic arată următoarele: „Dar Roma? Ce spunea Roma? În veacul al XIV-lea, se știe, ființa la Roma praznicul Preacuratei Zămisliri. Dar Papii tăceau și mai departe, cum tăcuseră și în trecut... Abia în veacul al XV-lea Papa Sixt al IV-lea, fost călugăr franciscan, aprobă rugăciunile întocmite de Leonard Nogarolis din Verona, sub forma unui

„Oficiu“ în cinstea Neprihănitei Zămisliri. Papa recomandă călduros tuturor credincioșilor sărbătoarea, dând indulgențe pentru întreaga octavă, la fel ca și pentru sărbătorirea „Trupului Domnului“.

Mai mult chiar, același Papă Sixt al IV-lea publică sub titlul „Gravenimis“ o nouă „constituție“ împotriva unui anume Bondelli, care scrisese o carte atacând Neprihănita Zămislire; condamându-se atunci de Papă toate cărțile care glăsuesc împotriva „Imaculatei Concepțiuni“ și căterisindu-se toți care ar dăi sau ține în casă astfel de cărți. . .

Leon al X-lea publică 3 „constituții“ pentru cinstirea sărbătorii Preacuratei și în a treia din 18 Februarie 1518 a dat clerului din orașul Molina dreptul de a sluji o liturghie de miezul nopții în ajunul sărbătoarei, la fel cum se face în ajunul Crăciunului. Papii Adrian al VI-lea și Paul al II-lea făcură la fel. . .

Un alt papă, Paul al III-lea, condamnă din nou învățătura potrivnică „Neprihănitei Zămisliri“. . . În ziua de 2 Iulie 1622 ieși un decret al „Inchiziției“ (Secția de Cercetări), cu aprobarea Papei Grigorie al XV-lea, în care credincioșii sunt îndrumați să nu mai vorbească numai despre „Sfințirea“ Mariei, ci și despre „Neprihănita Zămislire“ a ei, — condamându-se din nou învățăturile potrivnice. . .

Papa Alexandru al VII-lea înțări, la 1666, toate poruncile înaintașilor săi în această privință. . .

Incepu veacul al XVIII-lea și Papa Clement al XI-lea porunci la 1708, ca această sărbătoare să fie prăznuită de întreaga Biserică.

În fine, la 8 Decembrie 1854, Papa Pius al IX-lea, înconjurat de 54 de cardinali, 42 arhiepiscopi, egumeni, conducători ai cinurilor călugărești și 70.000 de credincioși, pronunță în Biserică Sf. Petru din Roma că: „INVATATURA, care glăsuește, că Maria din prima clipă a zămislirii a fost ferită prin harul și privilegiul deosebit al Atotputernicului Dumnezeu, în puterea meritelor lui Isus Cristos, Mântuitorul lumii, de orice prihană a păcatului strămoșesc, ESTE REVELATA DE DUMNEZEU, și de aceea trebuie să fie — crezută de toți credincioșii cu tărie și trăinicie“. (Neprihănita Zămislire de Prof. V. Hulita — după Dr. Th. P.).

O altă sărbătoare instituită în cinstea Maicii Domnului este aceea numită **Vizitațiunea Maicii Domnului la Elisabeta**. Ca toate celelalte sărbători despre care se va vorbi în cele ce urmează, și această sărbătoare există numai în Biserica romano-catolică. Ea a fost înființată în anul 1389 de către Papa Urban al VI-lea. (Vezi: Istoria Bisericii Creștine de D. G. Boroianu, 1893, pag. 339). Sărbătoarea Vizitațiunea Maicii Domnului la Elisabeta, așa cum o arată însăși numele, comemorează evenimentul descris de Luca în Evanghelia sa la cap. 1, 39—56, adică vizita pe care Maria a făcut-o Elisabetei, mama lui Ioan Botezătorul, cu care ocazie i-a urat de bine și a rămas împreună cu ea „cam trei luni“. Despre această sărbătoare și despre celelalte sărbători generale existente astăzi în sânul catolicismului, ne vorbește astfel Prof. Victor Hulita în studiul său „Cultul liturgic al Maicii Domnului“ publicat în Farul Nou Nr. 293—294 din 23 August 1942: „Astfel s'au introdus încă din anul 1389 sărbătoarea **Vizitei Maicii Domnului la Elisabeta**, când intrând în casa mamei Sf. Ioan Botezătorul a adus belșugul harurilor peste întreaga familie; **Prăznuirea celor 7 dureri ale Mariei** (15 Septembrie), sărbătoare a călugărilor numiți robii Mariei, care o celebrau din anul 1668, s'a extins de Pius al XII-lea la 1814 pentru întreaga Biserică; Sărbătoarea **Numelui Maicii Domnului** (12 Septembrie) prăznuită în Spania dela 1513, a devenit generală la 1683, sub papa Inocențiu al XI-lea; Sărbătoarea **Maternității Maicii Domnului**, prăznuită în Portugalia demult, oficial dela 1751, a fost extinsă pentru toată lumea (catolică) de papa Pius al XI-lea, cu prilejul a 1500 de ani dela Conciliul din Efes; **Sărbătoarea Sfințelor Mătanii sau Sf. Rozariu**, înființată la 1571 de Papa Pius al V-lea, după nimicirea flotei turcești la Lepanto, a fost extinsă la 1716 asupra Bisericii întregi, și mai sunt alte 10 sărbători devenite oficiale și generale în Biserica romano-catolică, dintre care cea mai recentă sărbătoare generală este: **Apariția din Lourdes** (1891)“.

În afară de sărbătorile amintite în cele ce preced, Biserica romano-catolică mai are încă 21 de sărbători aprobate de Roma pentru anumite regiuni. Cum acestea au un

caracter local, renunțăm a ne ocupa de fiecare în parte. Amintim, însă, că fiecare dintre ele sunt de dată recentă.

Acum, după ce ne-a defilat pe dinaintea ochilor acest lung cortegiu al sărbătorilor instituite în cinstea Maicii Domnului, este cazul să facem și câteva constatări. O primă constatare ce se impune este aceea că sărbătorile mariane nu sunt instituite de Domnul Isus Hristos sau de apostoli (dintre care unii erau în viață când Maica Domnului a trecut la odihnă) și că cele mai vechi dintre ele datează abia din secolul al V-lea.

Cea de a doua constatare, consecință a celei dintâi, este că aceste săbători nu sunt obligatorii pentru creștinii nou-testamentali și observarea lor nu este o condiție de mântuire. Scrierile sfinte ale Noului Testament nu vorbesc nimic despre aceste săbători. Nu fac nici măcar o aluzie la ele. Pe de altă parte este cu totul absurd să credem că Domnul Hristos și apostolii au ignorat să ne descopere unele adevăruri esențiale, unele prescripții obligatorii și necesare mântuirii sufletului. Dacă mântuirea sufletului cea atât de scumpă creștinilor de totdeauna ar fi fost în funcție de observarea unor atari praznice, nu mai încapem îndoială că apostolii, cei dintâi, ar fi căutat încă dela început să înștiințeze obștea creștinilor cu privire la această pretinsă cerință și ar fi îndemnat-o la o conștiințioasă prăznuire. Oricare cetitor al Sfintei Scripturi poate observa că sfinții scriitori ai Noului Testament, deși arată pe larg — și chiar repetă adeseori — îndatoririle obștei creștine, nu vorbesc nimic despre sărbătorirea celor ce s'au distins printr'o viață aleasă. Îndatoririle prescrise nouă de Sfânta Scriptură cu privire la cinstirea sfinților sunt cu totul de altă natură. „Aduceți-vă aminte — zice apostolul Pavel — de mai marii voștri care v'au vestit Cuvântul lui Dumnezeu; uitați-vă cu băgare de seamă la sfârșitul felului lor de viață, și urmați-le credința!“ (Ebrei 13, 7). Aceasta este obligația noastră față de sfinții de odinioară. Să ne uităm cu băgare de seamă la sfârșitul felului lor de viață și să le urmăm credința. Aceasta este obligația noastră și față de aceea care s'a învrednicit a fi după trup Maica Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.

Imitarea virtuțiilor ei, trebuie să ne însuflețească și nicidecum prăznuirea unor sărbători în cinstea ei. Aceasta cu atât mai mult cu cât aceste sărbători nu sunt poruncite de Dumnezeu în Sfânta Scriptură. Ba dimpotrivă. Ca unele ce comportă abținere dela muncă în zilele rânduite pentru observarea lor, ele sunt în flagrantă contrazicere cu porunca a patra dumnezeiască care, reglementând munca și odihna pentru toată obștea credincioșilor, prescrie o singură sărbătoare religioasă: aceea a zilei a șaptea, care se prăznuiește săptămânal și ne poruncește să lucrăm, tot timpul anului, în restul celorlalte șase zile ale săptămânii. In-

tr'adevăr, iată cum grăește porunca a patra, așa cum a fost ea dată de Dumnezeu și cum se găsește scrisă în Sfânta Scriptură: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s'o sfințești. Să lucrezi șase zile, și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nicio lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta... nici vita ta, nici străinul care este în casa ta”. Exodul 20, 8—10.

Este adevărat că, poporul lui Dumnezeu din vremea când s'a dat porunca a patra pe muntele Sinai, adică evreii, mai aveau și alte sărbători în cursul anului, dar... rânduite tot de Dumnezeu. Pentru

credincioșii de sub dispensațiunea Noului Testament, nici Domnul Hristos și nici sfinții apostoli n'au rânduit alte sărbători de cât cea săptămânală. Și acum: cea de a treia constatare care trebuie s'o facem este aceea că sărbătorile instituite în cinstea Maicii Domnului, nu numai că nu-și au obârșia în străvechea comunitate apostolică, dar ele sunt oprite chiar de Sfânta Scriptură atunci când zice: „Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău”. Să cinstim, așa dar, pe Maica Domnului uitându-ne la sfârșitul felului ei de viață și urmându-i credința. Și atât va fi de ajuns.

Ioan Bătrâna Voivodeni

ZIUA MEDICALA
18 Febr. 1950

Vieața pe care o trăiesc acum

Biserica Domnului Hristos, la începutul ei, era o sectă disprețuită. Conducătorii poporului sub care au avut loc cele dintâi prigoniri, și-au dat seama că apostolii erau „oameni laici neînvațați”. Ei se mirau totuși de statornicia și de „bucuria” lor. Izvorul din care apostolii luau puterea lor este arătat în cuvinte simple ce pot fi cetite și înțelese de toți: „... și au priceput că fuseseră cu Isus”. Fapte 4, 13.

Scopul vieții creștine trebuie să fie, de a da o astfel de mărturie. „Voi sunteți martorii Mei”. (Is. 43, 10). „In felul acesta mărturia despre Hristos a fost bine întărită în mijlocul vostru”. (1 Cor. 1, 6). „Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Hristos a suferit pentru voi, și v'a lăsat o pildă, cum să călcați pe urmele Lui. El n'a făcut păcat și în gura Lui nu s'a găsit vicleșug”. (1 Petru 2, 21, 22). „Noi toți privim cu fața descoperită ca într'o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în acelaș chip ca al Lui din slavă în slavă, prin Duhul Domnului (2 Cor. 3, 18). „Caracter divin — asemănarea cu Dumnezeu, iată ținta la care să ajungem”.

La un muzeu de artă, un tânăr artist fu deodată atras de unul din tablouri. Tabloul era de o frumusețe și de o artă deosebită. Fiecare linie dădea dovadă de tehnica desăvârșită a maestrului. Iar alegerea culorilor era minunată. Artistul nostru se îndreptă către unul din supraveghetori și-i spuse: „Măine, pe vremea aceasta, îmi voi aduce masa mea de lucru și voi copia acest minunat tablou”. „Regret”, răspunse supraveghetorul. „Prescripțiile muzeului interzic copierea tablourilor în acest loc”. Pentru artist aceasta a fost o mare desamăgire. Inima sa dorea mult tabloul. El simțea că trebuie să-l aibă. Ii veni o idee bună. Se întoarse repede în atelierul său, își așeză masa de lucru, pregăti cu grijă culori și pensule, își curăți paleta și

tot ce-i mai trebuia. Apoi se întoarse repede la muzeu, se așeză și privi nemișcat tabloul, față de care avea o admirație atât de mare. După un scurt timp se întoarse grabnic, și pe drumul cel mai scurt, la atelierul său de lucru și începu să redea, din memorie, pe pânza lui, caracteristicile principale ale tabloului. Zi de zi, el privi mereu tabloul, își însuși liniile lui, colorile și tehnica, pentru ca apoi să se întoarcă în grabă la masa lui de lucru unde el transpunea pe tabloul său ceea ce privise. Cu cât privea mai mult originalul și lucra, cu atât mâna lui devenia tot mai dibace, și încurând apărui pe pânza lui o minunată copie a tabloului original. In cele din urmă fiind trasă și ultima trăsătură de penel, chemă pe prietenii lui înlăuntru, pentru ca să examineze lucrarea și să-și dea părerea asupra ei. Cuvintele lor de laudă nu mai conținea. Când auziră despre drumul pe care-l făcuse mereu, ziseră: „Trebuie să vedem originalul”.

Urmașilor lui Hristos le revine răspunderea de a trăi în așa fel, ca cei care îi cunosc, să zică: Noi trebuie să vedem originalul. Prin aceasta Dumnezeu nu cere prea mult dela noi; da, El nu poate și nu trebuie să ceară mai puțin. A urma pe Domnul Hristos înseamnă atât pentru predicator, pentru laici, pentru bărbați și femei cât și pentru băieți și fete, a fi adevărați urmași, da, poate chiar urmași și în suferință: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și vieața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc cu credința în Fiul lui Dumnezeu, care m'a iubit și S'a dat pe Sine însuși pentru mine”. Gal. 2, 20. Acesta este adevăratul creștinism.

Domnul Hristos — modelul nostru

Acest procedeu de imitare a unui model divin, care prin sălășluirea Duhului Sfânt în noi este posibilă, cere ca noi să ne întrebăm adesea:

„Ce ar face Domnul Isus în cazul acesta? Unii vor răspunde: „Această unitate de măsură este prea nelimitată; ea lasă judecării personale prea mare latitudine”. Noi nu suntem de această părere. Dar pentru a găsi un răspuns la această întrebare, este nevoie de o foarte precisă cunoștință personală a modelului și de o sinceritate fără margini în imitare. Această reproducere nu este îngăduit să prezinte nicio desfigurare. O deosebire între Maestru și urmașul său ar trebui să fie imposibilă, tot așa de puțin ca și între original și copia sa.

Cortul întrunirii a fost făcut după „chipul lucrurilor care sunt în ceruri”. (Ebr. 9, 23). Nu ne putem închipui că lucrurile s'au petrecut invers. Lucrurile cerești, cu niciun chip n'au fost făcute după chipurile lucrurilor pământești. Omul a fost făcut după chipul lui Dumnezeu (Gen. 1, 27). Aceasta nu înseamnă ca noi să ne închipuim pe Dumnezeu ca fiind după chipul omului. Oglinda nu creiează nicio figură; ea o redă numai. Și această redare nu este îngăduit să se denatureze.

Ceea ce Domnul Hristos ar face în diferitele ocazii, ar trebui să fie pentru noi un model de viață în umblarea noastră. Marile principii care constituiesc dreptarul în această umblare creștină, sunt ancorate în Legea lui Dumnezeu, cele zece porunci. Ingerii păzesc Legea lui Dumnezeu dela început de faptură. Totuși mintea lor era neîncetată și atât de mult îndreptată spre Domnul Hristos, încât în clipa „în care Satana s'a ridicat împotriva Legii lui Dumnezeu, de abia atunci ingerii și-au dat seama că există o Lege”. Experiența ingerilor a fost aceasta: „A urma pe Hristos, înseamnă a păzi Legea”.

Revenind, vom arăta că pocăința are loc în felul următor: Domnul Hristos spune: „Iată eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu

și desigur de usa vor intra la el, voi veni cu ei, și ei cu mine. Apoc. 3, 20. Astfel Hristos locuiește prin credința în inimile noastre (Efes. 3, 17), și iubirea lui Dumnezeu este turnată în inimile noastre, prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat. (Rom. 5, 5). De aici rezultă, că un creștin adevărat trăiește în armonie cu Legea lui Dumnezeu; căci „iubirea este împlinirea Legii”. (Rom. 13, 10).

Aceasta nu însemnează cu nimic mai puțin decât că viața fiecărui creștin trebuie să fie o mică parte din cer pe pământ. Astfel trebuie înțeles cuvântul care spune că „împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru”. (Luca 17, 21). Aceasta este piatra de încercare. Iată că ni se oferă o bună ocazie pentru a arăta că ne potrivim în umblarea noastră cu cerul, la care Domnul Hristos în harul Său și prin darul îndreptățirii Sale, ne dă dreptul. „Neprihănirea prin care suntem îndreptățiți ni se pune nouă în socoteală. Neprihănirea prin care suntem sfințiți ne este atribuită. Cea dintâi este recomandarea noastră pentru cer, iar a doua este pregătirea noastră pentru cer”. O viață care se împărtășește de dreptatea lui Hristos, este o viață, care e trăită, în armonie cu Legea lui Dumnezeu. „Porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnul firi pământești, ci după îndemnul Duhului”. (Rom. 8, 4). „Cu cât cunoaștem mai mult pe Dumnezeu, cu atât mai deplină va fi ascultarea noastră. Prin cunoașterea bunătății și îndurării lui Dumnezeu, prin legătura apropiată cu Mântuitorul, păcatul va deveni pentru noi tot mai urât”.

Dreptar pentru comunitate

Normele rânduite de Biserică sunt rezultatul străduințelor bărbăților evlavioși, reprezentând principiile divine în amănunțimea lor, cuprinse în cele zece porunci. Aceste reguli și prescripții nu trebuie să ia, cu niciun chip, locul celor zece porunci, nici să nu dea niciun fel de ocazie de a se impune în mod arbitrar. Ele sunt izvorâte, mai degrabă, din sincera și onestă străduință de a găsi un răspuns îmbrăcat în cuvinte, la întrebarea: „Cum ar proceda acum Isus?” Totuși răspunsul definitiv urmează să fie dat în viața fiecărui creștin în parte.

Noi suntem avertizați să fim credincioși în ceea ce privește participarea noastră la adunările de cult, fie că e vorba de ore de studiu biblic, fie de alte servicii divine. Cu alte cuvinte, aici este vorba de îndemnul: „să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei”, (Ebrei 10, 25) care, la rândul său, se referă la porunca întâia, care vorbește despre adorarea lui Dumnezeu. Totuși, cât de puțin ține un adventist de ziua a șaptea la adevărul lui Hristos atunci când lipsește, cu premeditare, dela orele de cult ale comunității!

Avem nevoie de puterea pe care o primim prin ore regulate de rugăciune și înălțare sufletească.

Biblia vorbește despre trei căi care duc la ispită: „pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții”. (1 Ioan 2, 16). Și astăzi sunt aceleași — ca și acum șase mii de ani, când Adam și Eva tot pe aceste trei căi au fost ademniți și au cazut. (Gen. 3, 6). Ispitele se prezintă în diferite feluri și în tot mai mare număr; totuși împărțirea făcută prin inspirație de Moise și de Ioan, este valabilă și astăzi. Și Domnul Isus a fost expus la aceleași ispite, când a fost condus de Duhul lui Dumnezeu în pustie, pentru a vorbi cu Tatăl Său, El a fost ispitit mereu (Mat. 4, 3—11; Ebr. 4, 15) și a repercutat odală pentru totdeauna o deplină biruință asupra ispitei.

1) Pentru o umblare creștină cu succes, este necesară biruința asupra firii pământești. Cumpătarea nu cuprinde numai abținerea dela alcool și tutun. Dela aceste lucruri e bine să ne abținem și să nu cedăm în nicio împrejurare. Prin cumpătare înțelegem mai mult.

Alimentele luate izolat, care intră în compunerea hranei noastre sau care trebuiesc lăsate la o parte, sunt importante, totuși aceasta este o problemă vastă și depinde de priceperea fiecăruia de a le combina. În timp ce unii cedează prea mult poftelor lor, alții se restrâng și își răpesc chiar și acele alimente care sunt de absolută nevoie pentru hrănirea noastră. Cu toate acestea sporirea cantității este o piartă de încercare a cumpătării. Lipsa anumitor alimente în timpul războiului trecut a avut asupra sănătății generale un efect extrem de păgubitor, și chiar în țările îmbelșugate sunt oameni, care din cauza unei false înțelegeri a principiilor sănătății s'au restrâns în paguba sănătății.

Recreiere și bucuriile timpului liber

Recreiere și bucuriile timpului liber

2) În timpul liber cumpătarea este cu deosebire necesară. Toată lumea vorbește de recreiere și timp liber, dar fără o suficientă înțelegere în ceea ce privește felul cum să întrebuițăm cu folos și în avantajul nostru acest timp liber. Jocul nu conține nimic de lepădat în sine. Cu toate acestea, în „recreierea, care angajează peste măsură de mult timpul, și puterile corporale, nu mai e de găsit nimic din cumpătare. Ce ar face Domnul Isus? La fel ca și ucenicilor de pe vremuri, ne-ar spune și nouă: „Veniți singuri la o parte, într'un loc pustiu, și odihniți-vă puțin” (Marcu 6, 31), și cu siguranță că din această „odihnă” nu ne-am întoarce sleiți de puteri din cauza eforturilor necumpătate.

Să înțelegem odată pentru totdeauna un lucru, anume, că numai faptul de a fi în posesia curatelor adevăruri teologice, cu niciun chip nu ne va mântui. Adevărata învățătură, adică, învățătura nefalsificată despre Dumnezeu trebuie să lumineze inima și umblarea fiecărui credincios prin puterea Duhului Sfânt. Pentru că numai în prezenta Sa, prin care inima noastră va fi umplută cu iubirea lui Dumnezeu, vom putea fi apărați de a ne uni cu acei a căror iubire este pe punctul de a se răci. Numai prezenta Sa poate ascuți conștiința noastră și astfel să ne ocrotească de a ne simți in-

dreptățiți în lucrurile pe care Domnul Hristos nu le poate aproba, și de a prezenta ca echitabil și judicios ceea ce este spre paguba noastră.

3.) Apostolul Ioan vorbește despre „lăudăroșia vieții”. Dar câtă amărăciune a provocat în inimile oamenilor și uneori chiar și în inimile creștinilor invidia și rivalitatea. Pavel apostolul amintește aceste urite însușiri împreună cu multe altele, atunci când vorbește despre faptele firii pământești, care sunt: „desfrânarea, necurăția, necumpătarea, închinarea la idoli, vrăjitoria vrăjibile, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, desbinările, certurile de partide, pismele, uciderile, bețiile, îmbuibările, și alte lucruri asemănătoare cu acestea. Vă spun mai dinainte, cum am mai spus, că cei ce fac astfel de lucruri, nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu”. (Gal. 5, 19—21). Desigur că aceste rele noi nu le făptuim. Dacă ne îndepărtăm piciorul dela acestea trebuie să fim mulțumitori numai conducerii divine. A trăit Domnul Isus o viață plină de lăudăroșie? Nu! N'a știut El că rămânerea Lui pe acest pământ trebuia să fie de scurtă durată? Sau poate că El ar fi trăit altfel, și ar fi făcut mai mult, pentru „a păstra lumina”, dacă I s'ar fi dat să trăiască o viață pământească mai lungă? La această întrebare răspundem cu un hotărît NU. În orice caz umblarea Sa s'ar fi distins prin modestie, curăție, statornicie și cumpătare. La Domnul Isus nu găsim nici mândrie nici lăudăroșie.

Vieța unui creștin trebuie să fie, oare, o viață de strictete nemiloadă și de privațiuni aspre? NU! Noi trebuie să pregătim corpurile noastre „ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu”. Aceasta va fi din partea noastră o „slujbă duhovnicească”. Noi nu trebuie să ne potrivim „chipului veacului acestuia”, ci să ne schimbăm „prin înnoirea minții” noastre ca să arătăm lumii care este „voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită”. (Rom. 12, 1, 2.) Totuși nici nu trebuie să intrăm în bucuria Domnului nostru de abia atunci când El va veni să ne ia acasă în împărăția slavei Sale, ci chiar acum în timp ce îi slujim încă pe acest pământ. (Mat. 25, 23).

„Intră în bucuria Stăpânului tău”.
„Duhul și Mireasa, zic: vino!”

Cugetări pentru ziua Domnului

4 Februarie: 1 Tesaloniceni 1, 5.

„Salvarea sufletelor omenești este de un interes nemărginit mai mare decât oricare altfel de lucrare în lumea noastră. Oricine se află sub influența adevărului și părtaș al iubirii lui Hristos, prin credință, este tocmai prin faptul acesta, rânduit de Dumnezeu să salveze pe oameni din păcate”.

11 Februarie: 2 Cor. 6, 1.

„Voi sunteți conlucrători cu Dumnezeu“. Aceasta vrea să spună că orice suflet credincios trebuie să-și aibă partea sa de lucru în lucrarea Sa cea Sfântă și orice credincios în Hristos Isus trebuie să manifeste față de lume un simbol al vredniciei lui Hristos.

18 Februarie: Efes. 1, 10.

„O comunitate lucrătoare pe pământ este în legătură cu comunitatea lucrătoare din cer. Dumnezeu

lucrează, îngerii lucrează, și oamenii trebuie să lucreze pentru mântuirea sufletelor.

25 Februarie: Ioan 14, 21.

„Succesul lucrării noastre depinde de iubirea noastră pentru Dumnezeu, și de iubirea pentru aproapele. Dacă membrii comunității lucrează armonios fiecare individual, dacă se dă pe față iubire și încredere între frați atunci o forță nouă se va da pe față în lucrarea de salvare a oamenilor“.

Mai multă căldură

Un om a căzut odată în apa plină cu sloi de gheață a unui fluviu. Pentru salvarea lui se făceau mari eforturi. De două ori apucă scândura care i-a fost întinsă, și de două ori a scăpat-o alunecându-i din mâini pentru că era acoperită cu o pojghiță de gheață.

—Înțelegeți odată, strigă omul, că nu mă pot prinde de acest capăt al scândurei; întindeți-mi celălalt capăt al ei!...

I se întinse capătul neacoperit de gheață al scândurei, și omul fu salvat prin ridicarea lui pe mal.

PAGINA MUZICALA

MUZICA RELIGIOASA

Dintre toate artele, muzica este aceea care, prin mijloacele ei de exprimare este mult mai potrivită să dovedească în afară și să însuflească simțimintele religioase. Imaterialitatea ei cum și puterea ce o are de a trezi în suflet sentimentele cele mai profunde, o pune mai presus de oricare alta. Pictura și sculptura nu pot încerca să înfățișeze Filința divină (fără să imiteze formele omenești, oricât de ideal ar căuta să le reprezinte. Muzica însă, ne fiind legată de nicio formă concretă, prin mulțimea sunetelor ce-i stau la îndemână, a liniilor melodice și a armoniilor, poate exprima ușor lucrurile acelea pe care inima și spiritul omenesc le simte, inspirându-l și dându-i viziunea acelui ideal desăvârșit. Muzica, zice Platon, „în esența, origina și scopul ei este divină“.

Din vremurile cele mai îndepărtate muzica a fost strâns legată de formele de cult, de serviciile de închinare, viața de credință fiind caracterizată prin mulțime de cântece de slăvire a lui Dumnezeu, de mulțumire ori de îmbărbătare.

În serviciul de cult al vechiului popor israelit, muzica a avut o parte din cele mai însemnate. Nenumărate sunt ocaziile pe care

Oare nu este adevărat, că în străduințele noastre de a salva sufletele, umblăm cu prea multă răceală, și că din această cauză mâinile alunecă... Să întindem cealaltă parte a scândurii, cu mai multă simpatie și căldură de inimă pe care lumea nu le poate da. Nu uitați că mâna pe care o întinde Mântuitorul este întotdeauna caldă și vocea Sa dulce. El zice: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați... și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre“. Mat. 11, 28. 29.

Biblia ni le amintește când ei au înălțat inimile lor în cântece. Fiecare faptă mare din viața lor religioasă era însoțită de cântece ori de sunete din instrumente.

David, cântărețul vestit al lui Israel, a dat muzicii religioase de adorare a lui Dumnezeu o atenție deosebită, el însuși fiind muzicant ales, compozitor și poet. Mulțimea psalmilor scriși de el nu sunt altceva decât tot atâtea compoziții muzicale și poetice cu care el a îmbogățit muzica religioasă de pe vremuri, și care au alcătuit în veacurile de după aceea un izvor nesecat de inspirație a multora care au compus lucrări monumentale de proslăvire a lui Dumnezeu, însuflețitoare de credință curată și sfântă.

Deși David nu a avut parte la clădirea de fapt a templului, totuși am putea zice că el l-a clădit, căci el a primit de la Dumnezeu planurile și tot el s'a îngrijit până în cele mai mici amănunte de tot ce trebuia pentru clădirea lui și pentru serviciile acestui sfânt locaș al lui Dumnezeu. Mai mult încă, David a privit spre ziua sfințirii templului și în vederea acelei zile a scris cântări speciale și a instruit un număr de 288 Leviți, care aveau să cânte cu oca-

zia aceea din voce și cu instrumente felurite. (1 Cron. 25, 7).

To David s'a îngrijit și de instrumentele muzicale din care Leviții speciali aleși, aveau să aducă laudă lui Dumnezeu. (2 Cron. 7, 6).

Ce momente de înălțare sufletească trebuie să fi fost în aceea zi când un număr de aproape 300 de Leviți au cântat din voce și cu instrumentele, acele imnuri sfinte cuprinse în Psalmii lui David compuși cu ani înainte pentru acea zi solemnă. Biblia ne spune că de data aceea încă 120 de preoți cântau din trâmbițele lor. (2 Cron. 5, 12).

Că această muzică religioasă a făcut parte din serviciile de cult ale poporului israelit și în captivitate, reiese din faptul că la întoarcerea din robia babiloniană, mai erau încă 128 cântăreți. (Ezra 2, 41).

Noul Testament ne amintește de imnul religios cel mai vechiu ce a fost înălțat de urmașii lui Isus, și anume Psalmul (cântarea) intonat după Cină, de Isus și ucenicii Săi.

De îndăă ce a fost organizată o biserică în vreun loc, serviciile de cult erau însoțite de cântece. Lucrul acesta ni-l adeverește epistolele apostolului Pavel, epistole care fac dovada conținutului său îndemnat la bucurie și cântec. De asemenea, din viața apostolului Pavel și a lui Petru cum și a celorlalți se desprinde foarte lămurit faptul că în viața lor de credință cântecul religios avea o parte de seamă.

Pliniul cel tânăr, informând pe împăratul Traian despre obiceiul creștinilor din Bitinia, scria „că în anumite zile ei se adună din dimineață pentru a sărbători prin cântecele lor pe Hristos, ca o divinitate“. — „La grande encyclopedie“, p. 630.

Din primele începuturi ale creștinismului, credincioșii au înolat cântări religioase în adunările lor, și anume în acele vremuri Psalmii Vechiului Testament ale căror melodii religioase proveneau de sigur de la cultul ebraic, melodii păstrate în muzica acestor psalmi.

Rugăciunea și adorarea au fost încă de la nașterea creștinismului, dubla lucrare ce a avut-o muzica în creștinism.

Dar în decursul veacurilor creștine, deși muzica religioasă a luat o dezvoltare mare, totuși în multe cazuri ea nu avea decât rolul de

a înfrumuseța un serviciu divin, iar nu a fi, că în vremea lui Moise și a lui David ori pe timpul primilor apostoli, o viață.

Însă odată cu ivirea Reformațiunii, muzica religioasă a primit acel suflu viu, acea trăire a ceea ce se cânta, exprimând simțimintele lăuntrice și luând parte la viața credinciosului, deoarece aceste imnuri nu se mai cântau în latinește, o limbă neînțeleasă multora, ci în limba vorbită și pricepută de popor.

Nu putem zice că Reformațiunea a inventat coralul în limba poporului, căci aceasta exista încă în secolul al XII, dar ea și l-a însușit și a făcut din el o parte din viața de credință.

Luther însuși a compus mai multe corale, dintre care cel mai bine cunoscut este: „Cetate tare-i Dumnezeu”.

Alături de cântecul de până aci, dominat de o linie prelungă melodică, ritmată foarte slab de accentul cuvintelor sacre, iată că apare acum în muzica religioasă un cântec hoărât și precis, regulat ritmat, care conduce o melodie plină de putere și înălțătoare de inimă, inspiratoare și însuflețitoare. Și

sub această melodie avea să se așeze apoi o armonie frumoasă, desăvârșită.

Este adevărat că în coralul Reformațiunii, în vocile luate aparte nu vom găsi caracteristicile foarte minuțioase ale armoniei palestriene, introdusă de reformatorul muzicii religioase catolice Giovanni Perluigi da Palestrina (1528—1594), ci aci fiecare voce merge liberă, veselă, bucurătoare, afirmându-și personalitatea. De asemenea, coralul Reformațiunii reprezintă pluralitatea părților totalitatea bisericii, care deși alcătuită din persoane bine deosebite, întovărirea lor liberă și de bună voie dovedea unitatea acestei credințe în Isus Hristos.

Pentru Luther și Calvin cântecul avea un rol covârșitor, socotindu-l ca foarte prețios pentru credință și pentru viața bisericii. Chiar se spune că Luther nu socotea în stare pe cineva să fie un bun propovăduitor dacă nu era muzicant; el însuși dovedind că iubea și cunoștea muzica.

Reformațiunea a făcut să apară zorile cele noi ale unei muzici religioase deosebită de cea de

până atunci, plină de viață și experiența vie în realitatea credinței.

Nume ca Giovanni Perluigi da Palestrina, Jean Sebastian Bach (1685—1750), Georg Frederich Häendel (1685—1759), Felix Mendelsohn Bartholdy (1809—1847) și împreună cu ei un număr de alți mulți compozitori de muzică religioasă în deosebi, au făcut ca sufletele oamenilor să se înalțe în proslăvirea lui Dumnezeu.

Este adevărat că nu toate compozițiile muzicale au isbutit să exprime acele simțiminte ale creștinismului trăit, viu. Totuși însă, nenumărate sunt compozițiile de muzică religioasă ce ne stau la îndemână azi, și care sunt inspiratoare de o viață curată, sfântă, aducând cu ele bucuria creștină.

Cântecul, după sfântul Grigor de Nazianze, este preludiul gloriei cerești.

Să căutăm ca în adevăr muzica religioasă pe care o înălțăm să se dovedească înnoitoare de viață, însuflețitoare și înobilatoare a caracterului, ca un preludiv al gloriei cerești.

Pastor V. Florescu

TABITA

Ce bine să fac?

„Atunci s'a apropiat de Isus un om și i-a zis: „Invățătorule, ce bine să fac ca să am viața veșnică?” El i-a răspuns: „De ce mă întrebi: „Ce bine?” Binele este unul singur. Dar dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile”. „Care?” i-a zis el. Și Isus i-a răspuns: „Să nu ucizi; să nu comiți adulter; să nu furi, să nu faci o mărturie mincinoasă, să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta; să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”. Tânărul i-a zis: „Toate aceste porunci le-am păzit cu grijă din tinerețea mea; ce-mi mai lipsește?” „Dacă vrei să fii desăvârșit, i-a zis Isus, du-te de vinde ce ai și dă la săraci, și vei avea o comoară în cer? Apoi vino și urmează-Mă”; când a auzit tânărul vorba aceasta a plecat foarte întristat, pentru că avea multe avuții”. Mat. 19, 16—22.

Domnul Isus citează cinci din ultimile șase porunci care arată datoria față de aproapele. Tânărul căruia Domnul se adresează, credea că el a ținut toate aceste porunci. Domnul nu amintește niciuna din cele patru porunci dintâi care arată datoria noastră față de Dumnezeu.

Tânărul întreabă: „Ce-mi mai lipsește încă?” Răspunsul Domnului este: „vinde ce ai și dă celor lipsiți și vei avea o comoară în cer”. Dar aci se dovedi lipsa lui. El neglijase să țină atât primele patru cât și

cele din urmă șase porunci. Când Domnul a spus: „vinde ce ai și dă celor în lipsă” a pus degetul pe idolul lui. Iubirea de bogății era iubirea lui supremă. Aceasta îl împiedeca pe el să iubească pe Dumnezeu din toată inima lui, din tot sufletul și din tot cugetul lui. Și tot această supremă iubire față de bogățiile lui îi închidea ochii față de trebuințele semenilor săi. Neglijând să iubească pe aproapele său ca pe sine rezultă că nu păzise nici cele din urmă șase porunci. Inima sa era la comorile sale. Iubea averile sale mai mult decât pe Dumnezeu, mai mult decât comoara cerească.

Condiția arătată de Domnul era și o încercare spre a se vedea dacă prețuiește el viața veșnică după care se interesa mai mult decât averile lui pământești. Dar cum a primit el condiția? Cu părere de rău, vedem că nu a făcut nici cel mai mic gest spre a da la o parte obstacolul care îl împiedeca de a avea o comoară în cer. „A plecat foarte întristat fiindcă avea multe avuții”. El s'a așteptat, poate, la un răspuns care să-i asigure intrarea în împărăția cerului și în același timp să-și poată păstra și avuțiile sale. Cu părere de rău, acel tânăr, mai degrabă, a părăsit pe Domnul decât să primească condiția care l-ar fi putut face fericit.

Aci, sunt încercați mulți creștini, spre a se vedea cât de mult iubesc pe Dumnezeu și pe aproapele lor, și cât de mult iubesc ei adevărul. Asemenea tânărului din Biblie și astăzi mulți părăsesc pe Domnul pentru că nu pot să-și asigure mergerea la viața veșnică împreună cu averile lor.

„Este mai ușor să treacă cămila prin urechile acului decât un avut în împărăția lui Dumnezeu”. „Dar la Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putință”. . . Dacă adevărul lui Dumnezeu va fi introdus în inimă, prin Spiritul lui Dumnezeu va da afară iubirea de avere. Iubirea de Isus și iubirea de avere nu pot locui în aceeași inimă.

„Plăcerea sa cea mai mare atunci este de a face o bună întrebuințare a darurilor date de Dumnezeu. Atunci el va putea ține cele două mari porunci. „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău”. „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”. Aceasta e calea pentru oricine de a intra în împărăția lui Dumnezeu.

Pastor N. Gheorghilă

Cain și Abel

Ebrii 11, 4.

Ingerii care vizitară pe Adam și pe Eva, după alungarea lor din grădină, arătau milă față de ei. Însă ingerii i-au încurajat vorbindu-le despre iubirea lui Dumnezeu față de ei. Din nou le-a spus că odată Isus va muri pentru ei, pentru ca oamenii să poată fi mântuiți.

Pentru ca Adam și Eva să nu uite că Isus Răscumpărătorul avea să vină odată să moară pentru ei, Dumnezeu îi învăță să aducă sacrificii. Pentru acest sacrificiu a fost ales un miel. De fiecare dată când Adam avea să omoare un miel nevinovat acesta avea să-i amintească de neascultarea sa față de Dumnezeu și că într-o zi Domnul Isus își va da viața spre a mântui pe oameni din păcatele lor.

Când Adam și Eva avură copii, ei au fost învățați despre Isus și despre iubirea Lui față de ei. Și aceștia, la rândul lor, trebuia să ofere ca jertfă un miel ce avea să le amintească faptul că Isus avea să vină să moară pentru toți oamenii.

Cain, fiul cel mai mare, avea o grădină. El se hotărî ca să nu ofere

lui Dumnezeu un miel. Se gândi ca în locul mielului să aducă roade din grădina lui. Cain gândi în felul acesta: „Voiu face cum îmi place. Voiu da Domnului drept sacrificiu din lucrurile pe care le am în grădina mea. Domnul va fi mulțumit cu ce cresc eu în grădină“.

Jertfa adusă de Cain nu a plăcut lui Dumnezeu, căci Cain nu a dovedit ascultare. O jertfă din roadele grădinii nu-l putea ajuta să-și aducă aminte că într-o zi Isus va muri pentru mântuirea lui. Dumnezeu aștepta din partea lui Cain să împlinescă întocmai aceea ce El zisese, iar nu aceea ce Cain găsisse cu cale să facă.

Abel, al doilea fiu al lui Adam și al Evei, era un păstor. El își iubea oile și mielușii, dar era gata să jertfească lui Dumnezeu un miel. El știa că mielulețul frumos, junghiat pe altar, îl va ajuta să-și aducă aminte că într-o zi și Isus își va da viața pentru păcatele oamenilor și că numai prin Isus putea fi mântuit.

Dumnezeu primi jertfa lui Abel, însă nu primi jertfa lui Cain. Lu-

crul acesta mânie foarte tare pe Cain. El era mândru pe Abel și se mânie și pe Dumnezeu. Atunci Dumnezeu îi vorbi.

„Pentru ce te-ai mâniat?“ „Dacă faci bine vei fi bine primit“. Dumnezeu dori să-i dea lui Cain o ocazie a se pocăi și a asculta de El. Dar Cain nu dori să asculte de Dumnezeu. Abel se strădui să convingă pe fratele său să asculte de Dumnezeu, însă aceasta mânie atât de tare pe Cain încât el ucise pe fratele său Abel.

Și Domnul zise lui Cain: „Unde este fratele tău Abel?“ Dumnezeu dădu o ocazie lui Cain ca să mărturisească și să ceară iertare pentru păcatul grozav pe care-l săvârșise, însă Cain era încă mândru, și deci căută să-și ascundă păcatul.

„Nu știu“, zise Cain. „Sunt eu păzitorul fratelui meu?“

„Ce ai făcut?“ zise Domnul. „De acum ești blestemat. Un izgonit vei fi pe pământ“. Dumnezeu spuse lui Cain că el trebuie să-și părăsească familia și să rățăcească din loc în loc.

„Pedeapsa mea e prea mare ca s'o pot suferi“, zise Cain. Și Cain se depărtă dinaintea Domnului. Cain nu se putea duce nicăieri unde Domnul nu-l putea găsi, însă el se îndepărtă de dorința de a servi lui Dumnezeu. (Gen. 4, 1—16).

Set și Enoh

Gen. 5, 1.

După moartea lui Abel, și fuga lui Cain, Adam mai avu un fiu. Numele lui era Set. Set era un băiat bun, ascultător de Dumnezeu și de părinții lui. Când se făcu mare avu și el băieți și fete, și în scurt timp au fost mulți oameni care urmau pe Dumnezeu. Adam trăi până la 930 de ani. El istorisi nepoților și strănepoților lui cum și multor generații, despre Isus, care într-o zi avea să vină pe acest pământ.

Unul din familia lui Adam se numea Enoh. Acesta era un om foarte bun. Biblia ne spune că Enoh a umblat cu Dumnezeu. Când s'a bucurat de mult Dumnezeu, găsi un om care să umble cu El! Enoh se silea ca în fiecare zi să facă întocmai ce dorea Dumnezeu dela el. De aceea într-o zi, când Enoh avea 365 ani, Dumnezeu îl luă la cer spre a locui împreună cu El, și deci Enoh n'a murit deloc.

Istoria lui Cain și Abel cum și istoria lui Enoh ne îndeamnă a trăi o viață mai bună pentru Isus. În lume sunt oameni la fel ca acești trei bărbați. Sunt oameni asemenea lui Cain. Ei îngăduie simțimentelor rele să crească în inimile lor până ce ajung să urască tot ce e bine.

Sunt alți oameni care iubesc pe Dumnezeu și vor să asculte de El. Ei se încred în Dumnezeu. Enoh este asemenea celor care așteaptă venirea lui Isus pe acest pământ spre a lua pe cei credincioși la cer. Aceștia sunt oamenii care umblă cu Dumnezeu, care caută ca zilnic să facă întocmai ce dorește Dumne-

zeu din partea lor. După cum a fost luat Enoh la cer, tot la fel cei care vor fi atunci în viață și așteaptă pe Isus vor fi luați la cer spre a trăi pe vecie cu El. (Genesa 5).

Chemarea lui Abraam

Gen. 12, 2.

După ce urmașii lui Noe s'au înmulțit, mulți dintre oameni se închinau la idoli făcuți de ei. Însă printre aceștia se găseau și unii care se închinau adevăratului Dumnezeu. Unul dintre ei se numea Abram. El se trăgea din neamul lui Sem. Abram a trăit cu tatăl său în Haran.

Într-o zi Domnul vorbi lui Abram. „Ieși din țara ta... și din casa tatălui tău, și vino în țara pe care ți-o voi arăta“.

Abram luă pe soția lui și pe cei care trăiau cu ei și porni în marea călătorie. Împreună cu el merse și nepotul său Lot cu toată familia lui. Abram înțelegea că Dumnezeu vrea ca el să împlinescă o lucrare deosebită.

Când Abram străbătu încet pustul, el cugetă la Dumnezeu și la planurile pe care Domnul le făcuse pentru el. Domnul dăduse lui Abram o minunată făgăduință. El zisese: „Toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine“.

Abram înțelegea însemnătatea acestei făgăduințe. Cu mult timp înainte, chiar la începutul vieții pe acest pământ, Dumnezeu făgăduise că într-o zi va veni un Mântuitor care să mântuiască pe oamenii din lume. Acum Dumnezeu repetase fă-

găduința lui Abram, și el știa că acest minunat Mântuitor, Domnul Isus, Se va naște în familia unuia dintre urmașii lui.

După multe zile de drum, Abram, și cei care erau cu el, ajunseseră în țara Canaanului, într-o câmpie mănoasă. Domnul vorbi din nou lui Abram. El zise: „Toată țara pe care o vezi, ți-o voi da ție și seminției tale în veac“. Această câmpie mănoasă, cu munți în spatele ei, tot ținutul cât putea fi cuprins cu ochiul avea să fie al lui Abram și al copiilor lui. Însă Abram nu avea nici măcar un copil. Dumnezeu avea să-i dea copii după cum îi dăduse și un pământ de locuit.

După mulți ani Abram ajunse să aibă multe mii de vite. Și Lot la fel avea multe vite, și oamenii care îngrijeau de vitele lui Lot începură să se certe cu păzitorii vitelor lui Abram. Ei gândeau că nu ar fi destulă pășune și apă pentru toate vitele.

„Te rog, să nu fie ceartă între mine și tine“, zise Abram lui Lot. „Să nu fie ceartă nici între păzitorii noștri. Iată ce ținut întins stă înaintea noastră“.

„Alege tu partea pe care o dorești, și eu voi lua partea ce rămâne“.

Abram era mai în vârstă, și deci el ar fi trebuit să aleagă ce parte vrea din ținutul acela, însă el nu era egoist. Lot se uită de jur împrejur. Câmpia cea mănoasă și frumoasă a Iordanului se întindea înaintea lui. Prin ea curgea un râu frumos și multe alte râulețe mici. Era iară bună pentru vitele sale și copaci umbroși. Era aproape tot atât de frumoasă ca și grădina Edenului.

„Voiu lua toată această câmpie“, zise Lot alegând în chip egoist partea cea mai bună.

Lot își luă familia și coborî în câmpia cea frumoasă și-și ridică corturile în apropierea Sodomei, de unde putea privi spre această mare cetate. Iar Abram rămase să trăiască pe dealurile Canaanului.

După plecarea lui Lot, într'o zi pe când Abram se găsea pe un deal înalt, Domnul îi vorbi din nou.

„Ridică-ți ochii“, zise El, „și, din locul în care ești, privește spre miazănoapte și spre miazăzi, spre răsărit și spre apus; căci toată țara pe care o vezi, ți-o voiu da ție“.

Abram privi în toate direcțiile. El putea privi la mari depărtări peste dealuri și câmpii, până la munți. Toată această țară, într'o zi, urma să fie a copiilor săi și a urmașilor lor. Apoi Dumnezeu spuse lui Abram că urmașii lui aveau să fie atât de mulți încât nu puteau să fie numărați.

— „Scoală-te, Abram“, zise Domnul, „străbate țara în lung și lat, căci ție ți-o voiu da“.

Curând după aceea Abram se mută la Hebron. El era fericit. Se dusese acolo unde îl condusesese Domnul, și El îi dăduse tot ce avea nevoie. (Gen. 12, 1—10; 13).

Oaspeții lui Abraam

Ps. 85, 8.

Intr'o zi, după ce trecuse mulți ani de când Abram se găsea în Canaan, Domnul îi vorbi. „Eu sunt Dumnezeu cel Atotputernic. Umblă înaintea Mea, și fii fără prihană“. Abram ingenunche și-și plecă fața la pământ când auzi glasul lui Dumnezeu. El ascultă în timp ce Dumnezeu continuă să vorbească „vei fi tatăl multor neamuri“ îi făgădui Dumnezeu. „Nu te vei mai numi Abram, căci numele tău va fi Abraam (tată al unei mulțimi); căci te fac tatăl multor neamuri“.

Dumnezeu îi făgădui că întreagă acea frumoasă țară a Canaanului va aparține lui Abraam și urmașilor lui. „Eu voiu fi Dumnezeu lor“, a fost frumoasa făgăduință cu care Dumnezeu își încheie vizita făcută de El lui Abraam.

Cu toate că Abraam și soția lui, Sara, nu aveau niciun copil, totuși ei credeau făgăduința lui Dumnezeu că copiii și urmașii lor vor stăpâni toată țara Canaanului. Câteva sute de ani mai târziu această făgăduință se adeveri, căci copiii lui Israel, după cum au fost numiți urmașii lui Abraam, stăpâniră întreg Canaanul. Israelii au fost conduși de bărbați de seamă ca Solomon și David. Isus, Mântuitorul făgăduit, a fost născut numai la douăzeci de kilometri de locul unde în vechime trăise Abraam, în Hebron. Abraam nu a trăit să vadă urmașii săi locuind în țara Canaanului, însă el știa că aceea ce Dumnezeu făgăduise va înfăptui.

Intr'o zi dogoritoare Abraam se- dea la ușa cortului său, privind peste câmpiile liniștite. Un mare stejar îi umbrea cortul și locul din fața lui. Acolo era răcoare și plăcut. De departe el văzu trei bărbați mergând pe drumul prăfuit ce trecea prin fața cortului său. Fără să mai aștepte ca ei să se apropie, Abraam atergă în drum spre ai întâmpina.

„Vreți să-mi faceți cinstea și să vă opriți la cortul meu?“ zise el. „Vă rog odihniți-vă sub stejarul meu până ce voiu aduce apă pentru spălarea picioarelor voastre și mâncare pentru voi“.

„Vom face cum ai zis“, răspunseră ei îndreptându-se spre cort.

Abraam se duse în grabă la Sara și-i spuse să pregătească niște turte bune spre a le da oaspeților lui să mănânce. După aceea Abraam luă un vițel tânăr și bun și l-a dat să-l gătească, precum și pâine, unt și lapte și le puse înaintea acestor trei bărbați pe o masă, spre a

mânca. El stătu împreună cu ei la masă și așteptă până ce mâncară.

După ce s'au odihnit, ei porniră mai departe în drumul lor spre cetatea Sodoma. Abraam merse o bucată de vreme cu ei spre a le arăta drumul cel bun. Unul din bărbații care merșeră cu Abraam era chiar Domnul, însă în ochii lui ei se înfățișau ca trei călători obosiți și prăfuiți.

Pe când mergeau împreună, Domnul își zise: „Să ascund Eu oare de Abraam ce am să fac?... Eu îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină Calea Domnului“.

Fiindcă Abraam învățase pe copiii săi cum și pe toți care mai trăiau împreună cu el să asculte, Domnul putea să se încreadă în el. Domnul știa că atunci când Abraam va avea copiii săi proprii tot la fel îi va învăța să asculte, și de aceea Domnul Se hotărî să spună lui Abraam ce avea de gând să facă.

În drumul lor Domnul vorbi lui Abraam în timp ce îngerii se îndreptau spre Sodoma. Abraam înțelese că oaspetele său era Domnul. El spuse lui Abraam că Se ducea să nimicească cetățile cele nelegiuite: Sodoma și Gomora.

„Vei nimici Tu oare și pe cel bun împreună cu cel rău?“ întrebă Abraam. El se gândea la nepotul său Lot, care trăia împreună cu familia sa în Sodoma.

Domnul își continuă drumul iar Abraam se întoarse la cortul său sub stejarul cel mare.

În dimineața următoare Abraam se sculă dis-de-dimineată și privi spre Sodoma. El văzu ridicându-se spre cer un fum gros, și înțelese că în acea mare cetate nu fusese nici zecé oameni care iubișe pe Dumnezeu. Lot și familia lui au fost salvați numai fiindcă îngerii care vizitase pe Abraam, merșeră în cetate și-i scosese trăgându-i de mână și ducându-i într'un loc sigur, la adăpost. (Gen. 17, 1—8; 18).

Izbăvirea de cel rău

Dan. 3, 17.

1. Ce să cerem dela Domnul cu privire la Cel rău? Mat. 6, 13 p. doua.

Trăiți în legătură cu Hristos cel viu și El vă va ține tare cu o mână care nu vă va lăsa. Să cunoaștem și să credem iubirea pe care Dumnezeu o are față de noi și atunci vom locui în siguranță. Iubirea aceasta este o fortăreață de neînving împotriva tuturor înșelăciunilor și asalturilor Satanei.

2. Ce asigurare este dată? Ps. 34, 7.

3. Prin ce experiențe trecu Ilie? 1 Imp. 17, 3. 4. 13—16.

4. Cum a ocrotit Dumnezeu pe servii Săi? 1 Imp. 18, 3. 4.

5. Cum a fost ocrotit Elisei? 2 Imp. 6, 15—17.

6. Prin ce cuvinte își exprimă David încrederea în Domnul? Ps. 23, 5.

7. Ce făgăduință este făcută celor ce urăsc răul? Ps. 97, 10.

Trebue să îndepărtăm orice vorbire rea, orice planuri egoiste, orice lucru ce ar vătăma influența și ar turbura judecata. Inima trebue golită de orice egoism; purtarea să fie în așa fel încât să nu conducă pe nimeni pe cărări greșite.

8. Ce experiență minunată ne este amintită? Dan. 3, 16—18.

9. Care a fost rezultatul credințioșiei lor? Dan. 3, 24. 25. 28.

10. Ce asigurare dă apostolul Petru? 2 Petru 2, 9.

Pentru toți acei care caută să simtă mâna călăuzitoare a lui Dumnezeu, în momentul celei mai mari descurajări ajutorul divin e mai aproape ca oricând. Ei vor privi înapoi cu recunoștință la partea cea mai întunecată a căii lor. Din orice ispită și orice încercare, El îi va scoate cu o credință mai tare și o experiență mai bogată.

11. Ce făgăduințe încurajatoare ne sunt date? Gal. 1, 4; 2 Cor. 1, 10; Ebr. 11, 39. 40.

Slavă lui Dumnezeu

Mica 4, 8.

1. In ce fel ne vorbește Domnul Isus despre măreția lui Dumnezeu? Mat. 6, 13 ult. p.

2. Cum vorbește David în această privință? Ps. 145, 10—13.

3. In rugăciunea sa, cum proslăvește David slava lui Dumnezeu? 1 Cron. 29, 10—13.

4. Ce făgăduință minunată ne este dată? Mica 4, 8.

5. Care era ținta finală a lui Abraam și a altor credincioși? Ebr. 11, 10. 14—16.

6. Ce descriere minunată ne este dată prin profetul Isaia? Isa. 65, 17—25.

După cum se vede, textul din Isaia 65, 20 așa cum este redat în traduceri care ne stau la îndemână, pare de neînțeles, cunoscând învățătura atâtor alte texte din Sfânta Scriptură. Pentru lămurire, redăm textul versetului 20 din traducerea Siriacă, traducere care corespunde cu textul original. El are următorul cuprins: „Acolo nu vor mai fi copii, care să trăiască numai câteva zile, nici bărbat care să nu-și fi împlinit zilele. Cel mort aci în credință de o sută de ani, acolo va fi ca un copil. Cei morți sub blestemul păcatului, acolo nu vor mai exista. Acolo nu va mai fi moarte. Nelegiuții nu vor putea intra acolo“.

7. Ce amintește David despre Dumnezeu? Ps. 62, 11.

8. Ce spune apostolul Pavel, plin de admirație? Efes. 1, 19—23.

Când venim la El într-o credință care lucrează din iubire, fiecare cerere e ascultată de Dumnezeu. Când cerem binecuvântările Lui, trebuie să fi crezut în același timp că le-am primit, și să-I mulțumim că le-am primit. Apoi să ne vedem de lucrurile noastre, siguri fiind că binecuvântarea se va da atunci când vom avea nevoie mai mare. Când ne-am deprins să facem lucrul acesta, vom ști că rugăciunile noastre au fost ascultate. Dumnezeu „poate să facă mai mult“ pentru noi, „potrivit cu bogăția slavei Sale“.

9. Cum răspunse Domnul lui Moise când acesta ceru să vadă slava lui Dumnezeu? Exod 33, 18. 19; 34, 5—8.

Când vom ajunge să înțelegem caracterul lui Dumnezeu, ca Moise, ne vom grăbi și noi a ne pleca în adorare și proslăvire. Singura înțelepciunea lui Dumnezeu poate desvălui tainele planului de mântuire. Este neapărat nevoie de credință în iertarea câștigată cu un preț așa de mare.

10. Unde putem vedea dovezile acestei slave? Ps. 19, 1—4.

11. Văzând slava lucrărilor lui Dumnezeu, ce rugăciune rosti David? Ps. 19, 13.

12. Care sunt cuvintele pline de admirație ale lui Pavel? 1 Cor. 2, 9. 10; 13, 12.

Copiii lui Dumnezeu au privilegiul de a sta în comuniune directă cu Tatăl și cu Fiul. „Acum vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos“; dar atunci îl vom vedea față în față, fără vreun vâl întunecător, care să ne despartă de Tatăl. Vom sta înaintea Lui, și vom privi mărirea Fetei Sale.

O viață spirituală

Deut. 28, 10—13.

1. De care condiție depinde revărsarea binecuvântărilor lui Dumnezeu? Deut. 28, 10—12.

2. In rugăciunea sa înălțată cu ocazia sfințirii templului, printre alții, pe cine aminti Solomon? 1 Imp. 8, 41—43.

3. Care a fost urmarea unei viețuiri în păcate? 2 Imp. 17, 5. 6. (Amos 7, 11).

4. Ce nouă ocazie dădu Dumnezeu credincioșilor Săi? Ezra 1, 1—4. Vezi Isa. 44, 28 și 45, 1. 13; Ier. 29, 10; 2 Cron. 36, 21.

5. In ce fel s'a împlinit făgăduința lui Dumnezeu? Ezra 7, 11. 21—26. Vezi cap. 6, 14.

6. In ce fel au dovedit ei începutul unei noi vieți spirituale? Neem. 8, 1—3. 8.

7. Care a fost urmarea cercetării legii lui Dumnezeu? Ce hotărâri luară în legătură cu Sabatul? Neem. 10, 28—31.

8. Ce au plănit ei în privința locașului de închinare al lui Dumnezeu? Neem. 10, 32—37.

Omul,

stăpânitor al pământului

Ioan 1, 1—3.

1. In ce fel vorbește Psalmistul despre pământ și locuitorii lui? Ps. 24, 1. 2.

2. In ce cuvinte amintește David despre ceruri? Ps. 33, 6. 9.

3. Prin ce cuvinte se adresează David lui Dumnezeu în rugăciune? 1 Cron. 29, 10—14.

4. Ce ne spune evanghelistul Ioan despre împreună lucrare dintre Hristos și Dumnezeu? Ioan 1, 1—3. 14.

5. Cum vorbește Biblia despre om ca stăpân al naturii? Gen. 1, 28; Ps. 8, 6—8.

6. Ce i s'a dat în grijă lui Adam să facă? Gen. 2, 15.

Dumnezeu a dorit ca omul să găsească în muncă o pricină de fericire, ea să-i fie o binecuvântare; prin muncă mintea lui avea să-i fie ocupată. Ea trebuie să se dovedească pentru el întăritoare a corpului și în stare a-i desvolta însușirile. In activitatea mintală și fizică Adam găsi una din bucuriile cele mai înalte ale vieții lui sfinte. Munca trebuie privită ca un lucru în care găsești plăcere și care te înviorează și entuziasmează la lucrări mai mari. Munca este o ocrotire față de ispită și un izvor de fericire.

7. Ce ni se spune mai departe despre acest drept de stăpânire al omului? Gen. 2, 16. 17.

8. Ce pildă a dat Domnul Isus în legătură cu aceasta? Luca 19, 12—15.

9. In viața noastră de credință ce ar trebui să dovedim? 1 Cor. 4, 2.

Planul de mântuire

Isa. 43, 10.

1. Cum vorbește apostolul Pavel despre acest plan al mântuirii? 2 Tim. 1, 9; Efes. 1, 4.

2. Care a fost urmarea căderii în păcat? Gen. 3, 17—19; Rom. 5, 12.

Adam, în nevinovăția sa, se bucurase de o nestin-gherită comuniune cu Dumnezeu; însă păcatul aduse despărțire între El și om, și numai ispășirea săvârși-tă de Hristos putea întinde o punte peste acest abis și să facă a fi cu putință revărsarea binecuvântării sau mântuirii din cer asupra pământului. Omul fusese lipsit de directă legătură cu Dumnezeu Său, însă legătura cu el, Dumnezeu avea să o facă prin Hristos.

3. Ce exemple de ascultare și neascultare s'au văzut în fiii lui Adam? Gen. 4, 3—5.

Cain și Abel știau că prin aceste jertfe ei aveau să-și exprime credința în Mântuitorul pe care-L pre-închipuiau jertfele, și să recunoască lucrarea de ier-tare a păcatelor. Ei știau că în felul acesta se confor-mau planului întocmit pentru mântuirea lor, dând dovadă de ascultare de Dumnezeu.

4. În ce fel ni se amintește despre starea spirituală a oamenilor de după aceea? Gen. 6, 5—7.

5. Cum au înțeles credincioșii să-și arate mulțumirea față de Dumnezeu? Gen. 8, 20.

6. Ce chemare s'a făcut lui Abraam? Cu ce scop a făcut Dumnezeu această chemare? Gen. 12, 1—5.

7. Ce experiență avu Iacob în drum spre Haran? În ce fel s'a închinat el lui Dumnezeu? Ce juruință a făcut? Gen. 28, 10—22.

8. Prin ce cuvinte vorbește Isaia despre dovedirea vieții de credință? Isa. 43, 10—12.

După cum Abraam prin felul vieții lui s'a dovedit un continuu purtător al luminii unei vieți de credin-ță, tot la fel umblarea credincioșilor din toate timpu-rile trebuie să fie o lumină în lume.

9. Ce așteaptă Dumnezeu din partea credin-cioșilor Lui? Deut. 26, 17—19.

10. Asupra căror lucruri atrage Dumnezeu atenția celor ai Săi? Deut. 7, 2—4.

11. Care ar trebui să fie purtarea noastră față de cei ce ne înconjoară? Lev. 19, 24; Exod. 12, 43—49; 20, 10.

Vieța credinciosului trebuie să dovedească o îm-preună simțire cu cei din jurul său făcându-i partași la binecuvântări.

12. Ce făgăduință dădu Dumnezeu lui Moise? Exod. 19, 5. 6.

RUGACIUNEA

DE DIMINEAȚĂ

F E B R U A R I E

Dumnezeu și omul

M. 1 Ps. 19, 1.
J. 2 Rom. 1, 20.
V. 3 Gen. 1, 27.
S. 4 Efes. 2, 10.

M. 15 Rom. 5, 5.
J. 16 Rom. 8, 32.
V. 17 Ier. 31, 3.
S. 18 1 Ioan 4, 11.

Mântuirea omului

D. 5 1 Ioan 3, 4.
L. 6 Rom. 6, 23.
M. 7 2 Petru 3, 9.
M. 8 Ezech. 18, 32.
J. 9 Isa. 53, 5.
V. 10 Ioan 3, 16.
S. 11 Rom. 5, 8.

Divinitatea lui Hristos

D. 19 Ioan 1, 1.
L. 20 Ioan 1, 14.
M. 21 Ioan 10, 50.
M. 22 Mat. 3, 17.
J. 23 Mat. 16, 27.
V. 24 Col. 2, 9.
S. 25 Ebrei 4, 14. 15.

Iubirea lui Dumnezeu

D. 12 1 Ioan 4, 16.
L. 13 1 Ioan 4, 9.
M. 14 1 Ioan 3, 1.

Mântuirea prin Hristos

D. 26 Fapte 4, 12.
L. 27 1 Tim. 1, 15.
M. 28 Ebrei 7, 25.

Rectificare

Poezia intitulată „Iubirea“ a co-laboratorului nostru Gh. Constanti-nescu-Congo a fost premiată la con-cursul de poezii religioase ținut în August 1949, nu cu premiul III, cum din greșeală a apărut această mențiune în Nr. 13/1949 al revistei noastre, ci cu premiul II; iar poezia intitulată „Credința“ a colaborato-rului nostru Petre V. Cazan din acelaș număr, a fost premiată nu cu premiul II, ci cu premiul III.

Curierul Adventist

Organ al Cultului creștin A. Z. S.

Apare sub conducerea
unui comitet de redacție
Redacția și Administrația

București IV, Str.

Mitrop. Ghenad. Petrescu Nr. 116

ANUL XXVIII Nr. 2.

Februarie 1950